

ERDEY FERENC

**ENGESZTELJÜNK
SZERETETBEN
SZALÉZI-MŰVEK**

LELKIÉLET KISKÖNYVEI

64. M. Sombor J. Gertrud

ARANYSZIV

GONDOLATOK A JÓSÁGRÓL

106 oldal, 2.— Ft

65. Liguori Szent Alfonz

GONDOLATKINCSEK

48 oldal, 1.— Ft

66. De Ségur

A KISÉRTÉS ÉS A BŰN

GYAKORLATI TANÁCSOK

82 oldal, 1.50 Ft

67. Newman

A SZŰZANYA HÓNAPJA

123 oldal, 2.— Ft

68. P. Mateo

KRISZTUS KIRÁLYÉRT

Lelkigyakorlatos elmélkedések fiatal
leányok számára

110 oldal, 2.20 Ft

ENGESZTELJUNK
SZERETETBEN

72.

ERDEY FERENC

**ENGESZTELJÜNK
SZERETETBEN**

ELMÉLKEDÉSEK

SZALÉZI MŰVEK

Nihil obstat. Carolus Szitkey Soc. Sal., cen-
sor dioecesanus. Imprimatur. No. 1949/1946.
Vacii, die 30-a Aprilis 1946. † Josephus
Episcopus.

Felelős kiadó: Erdey Ferenc

Szalézi Művek, Don Bosco nyomda, Rákospalota
(F.: Kenéz J.) 9858

KÖSZONTÓ

Amióta a bűn belépett az emberiség életének történetébe, azóta engesztelni kell! Elégtételt kell nyújtani az isteni igazságosságnak, le kell róni a súlyos adósságot, amit a bűnnel okoztunk. Ámde az engesztelés nemcsak az igazságosság műve, hanem benne az isteni szeretet is szerepet játszik. Oly nagy a szerepe, mint amilyen nagy szerencsétlenség volt elveszíteni azt a bűn által.

Ha csak az isteni igazságosságnak kellene elégtételt nyújtanunk, akkor soha nem tudtuk volna kiengesztelni Istent. Ámde Isten amilyen igazságos, époly végtelenül szeret is. Ez a szeretet oldotta meg az engesztelés

nagy problémáját, mert Isten: „Előbb szeretett minket és elküldötte az Ő Fiát engesztelésül a mi bűneinkért!” (Ján. I. 4, 10.)

Az Úr Jézus a szeretet jegyében lépett a földre, isteni szeretetének tüzét gyújtotta mindazokban a szívekben, kik hozzá közeledtek a betlehemi kis jászoltól egészen a keresztfáig. Szeretetének köteléke az Oltáriszentség, melyben magát egészen adja a lelkeknek. Ezt a szeretetet akarja még jobban kinyilvánítani, kiárasztani a szent Szív kinyilatkoztatásaiban is. Mindig jobban rá akar mutatni arra, hogy az engesztelés nemcsak az isteni igazságosságának járó adósság-törlesztés, hanem szeretet, isteni Szívének szeretetműve!

Ezt a gondolatot akarja kidomborítani ez a kis engesztelő könyv, mely odasorakozik a két előzőhöz: „Engeszteljünk szentségben!” és „Engeszteljünk tisztaságban!” Ez is, mint

azok, az Engesztelés Műve tagjai részére tartott lelkinapok elmélkedéseiből jött létre. Ez is, mint azok, a világ szellemével szemben éppen azt a fájó pontot érinti, melyért engesztelni akar. Ha a világ bűnösségével szemben a szentség, érzékiségével szemben a tisztaság áldozata kedves Isten színe előtt, akkor a világ gyűlölségével szemben a szeretet áldozata megfelelő elégtétel az isteni szent Szívnek!

Ezért: Engeszteljünk szeretetben!

A szerző.

ENGESZTELJUNK SZERETETBEN!

Elmélkedések az „Engesztelés Művé”-nek 1944 jan. 2-án, az Isteni Szeretet Leányainak Margit-intézetében tartott lelkinapján.

Nem sok biztatás kell!

Tenebrae et umbra mortis circumdederunt nos... Sötétség és a halál árnyéka vesz körül bennünket! Nehéz, súlyos időket élünk, megpróbáltatások, üldöztetések, szenvedések jöhetnek reánk, melyekre elő kell készülnünk. De nem kell félnünk ezektől az üldöztetésektől, veszélyektől és szenvedésektől, hanem hozzájuk kell hangolni a szívünket.

Ha valóban elsötétült felettünk az ég és a halál árnyéka vesz körül bennünket, nem sok biztatás kell az engesztelésre. Mindenki érzi, hogy ütött az isteni igazságosság órája... Valóban visszhangra talált a lelkekben XII. Pius pápa békeszózata, amelyet 1943 december 8-ára adott ki és amelyben azt mondja, hogy a bűnök büntetése ez a szörnyű szenvedés, ez a rettenetes világfelfordulás, amelyben népek, nemzetek, egyének és családok egyaránt szenvednek.

Post tenebras lux!

Meggyőződünk arról, hogy engesztelni kell, mert a szörnyű katasztrófában az isteni igazságosságának másképp nem tudunk eleget tenni, mint engeszteléssel, erre más eszközünk nincs, csak az engesztelés fegyvere...

De ne keseregjünk sokat! A latin közmondás azt mondja: Post tene-

bras lux! A sötét után kigyullad a fény. Ezek után a sötét fellegek, nagy gondok, fájó érzések után lásuk a viágosság fényében is az engesztelést! Igen, a világosság, a fény is elvezet az engeszteléshez, nemcsak a sötétség, nemcsak a szenvedés, nemcsak a kereszt!

A világ világossága!

Szükséges, hogy a sötétség átmenjen az igaz világosságba, mely nem más, mint a mi Urunk Jézus Krisztus, a megszületett isteni Kisdéd, akinek bölcsője körül világosság gyulladt. E világosság népeket, bölcseket hozott a jászolóához, de egyszerű pásztorokat is. Ő az igaz világosság, mely megvilágosít minden embert. „A világban vala és a világ Ő általa lett, — olvassuk Szent János evangéliumában, — és a világ őt meg nem ismerte.” (Ján. 1, 10.) Nem ismerte meg, mert a világ söt-

tétségben jár... Az Úr Jézus világosságot hozott és Isten gyermekei megismerték az ő világosságát, megismerték az ő isteni küldetését és személyét és leborulva imádták őt.

A kis Jézus az Ő világosságával belevilágít a mai idők szenvedéseibe is. „A világosság a sötétségben világít és a sötétség azt fel nem fogta.” (Ján. 1, 5.) Akik a világosság gyermekei, szeretik őt és az ő világosságában járják az élet útjait, felfogják nemcsak az ő világosságát, hanem azt is, amit azzal megvilágít. Az isteni Kisdéd égből jövő világossága nélkül nem lehet megérteni a szenvedésnek és ezeknek a sötét napoknak mély igazi értelmét.

Mi értelme van?

Ha az ember a maga világosságának mécsesét gyújtja ki és azzal igyekszik ezeket a borús napokat megvilágítani, azzal próbálja az en-

gesztelést megérteni, nem tud vilá-
gosságot deríteni. Nem tudja megér-
teni, mi értelme van annak, hogy az
emberek szenvednek, még kevésbé
fogja fel, mi értelme van annak,
hogy az emberek önként magukra
vállaljanak valamit, ami áldozatot je-
lent? Miért tagadjam meg magamat,
miért vonjak meg magamtól dolgo-
kat, amelyekre vágyódik a termé-
szetem, miért vállaljak magamra szen-
vedést, amit nem kell elviselnem?
Mert az engesztelő áldozat sok olyan
szenvedést vállal, amelyet könnyen
elkerülhetne, anélkül, hogy ezáltal
az Istennel szembekerülne. És mégis
vállalja a szenvedést!... Ha az em-
ber csak az eszére támaszkodik,
könnyen juthat arra a gondolatra:
majd, ha szükséges lesz, elviselem,
de addig is élek az élet kényelmé-
vel és nem vállalom azokat az áldo-
zatokat, amelyek nekem lemondást,
fájdalmat okoznak.

Önkéntes áldozat

Ha az Úr Jézus csak így gondolkodott volna, ha csak a kényszer hatása alatt jött volna a földre, semmi érdemet nem szerzett volna. Érdem nélkül pedig kiengesztelni a mennyei Atyát nem lehet. A megváltás titka, az üdvösség titka, az engesztelés titka: az érdem. Érdemet pedig csak az tud szerezni, aki önként vállal valamit és nem kényszer hatása alatt cselekszik. Csak annak van érdeme, aki önként, saját elhatározásából, szeretetből vállalja az áldozatot. Ha mi nem önként vezeklünk, az nem volna érdemszerző. Az isteni Igazságosságnak csak akkor nyujthatunk kedves elégtételt magunkért és másokért is, ha önként engesztelünk.

A szeretet jegyében

Az Úr Jézus nemcsak a szabadság jegyében jött hozzánk, hanem a szeretet jegyében is. Ennek a szeretetnek, mely őt lehozta közénk, megvan a maga fénye, ragyogása... Nemcsak a betlehemi jászol felett ragyogott fel a fény és szálltak alá az angyalok, hanem csillag gyúlt ki Keleten is. Ez vezette a bölcseket a kis Jézus jászolához. Ennek a szeretet-csillagnak fénye mindig felcsillan, valahányszor Jézus az ő szeretetének titkát feltárja az emberek előtt. Gondoljunk arra a jelenetre, amikor az Úr Jézus Alacoque Szent Margit előtt feltárta és kinyilatkoztatta Szívének titkait. Fényárban úszott a legszentebb Szív, a szeretet fényességében ragyogott. Jézus Szívének szeretete, új fényt gyullaszt az emberek lelkében, új fényt derít erre a sötét világra is, arra a sötét égre is, amely alatt rójuk utunkat.

Mai idők vígasza

A mai idők vígasza éppen ez a világoŝság: — az isteni szeretetnek az a csodálatos fénye, amelyet Jézus szentséges Szíve áraszt reánk. De nemcsak bölcsőjéből sugárzik e Szív, hanem egész életén át, különösen a keresztfán, amikor a katona lándzsája megnyitja a szeretetnek ezt a csodálatos forrását.

A mai idők vígasza az Úr Jézus Szent Szívének ez a mérhetetlen szeretete. Aki keresi, aki szereti őt, meglátja ennek fényénél azt a vígasztalást is, amelyet az ő szentséges Szívének az engesztelés tud nyújtani.

Aki szeret, engeszteljen!

Amikor az Úr Jézus megnyitja Szívét, engesztelésre szólítja fel az embereket. Aki őt vígasztalni akarja, szeresse, aki őt szereti, engesztel-

je meg. A világ gyűlölködése fáj legjobban ennek a szentséges Szívnek. Aki tehát kiragadja magát a gyűlölködés sötét karjaiból, menjen csak a szent Szívhez, érezze melegét és azt fogja tapasztani, hogy az isteni Szív szeretetében kifényesedik, átalakul az ő szíve is. Minél jobban gyűlöli az Úr Jézust a világ, annál jobban szereti őt az engesztelő lélek. A mi engesztelésünk szentségben, tisztaságban és főleg szeretetben tökéletesül ki. Erre világít rá az Udvozító a kereszttel. Erre világít rá édes kis Jézus most is, amikor erre a lelkinapra összejöttünk!

ELSŐ ELMÉLKEDÉS:

„MI HITTUNK A SZERETETBEN.”

A világ nem hisz

Mi hittünk a szeretetben, de a világ nem hitt. A világ ma sem hisz a Szeretetben. A világ a gyűlölet légkörében él, gyűlölet tölti el a szívét-lelkét és ezért nem tud hinni a szeretetben. Miért van tele a világ gyűlölettel? Miért nőtt az oly hatalmas szenvedélyé a lelkekben, hogy felforgatja a világot? Miért uralkodik a gyűlölet az emberek között és hoz olyan szörnyű katasztrófát a világra, amilyenre az emberi történelemben még példa nem volt?

Miért nem hisz?

Egyszerű a felelet: Mert a világ elszakadt Istentől, a Szeretettől!

Isten a szeretet. Ezt nem győzi hangoztatni Szent János, a szeretet apostola: „Szeretet az Isten és aki a szeretetben marad, Istenben marad és Isten őbenne.” (Ján. I. 4, 16.) Aki Istenben él és Istennel egybeforrva rója életének zarándok útját, az a szeretet világában mozog, az tele van szeretettel. De aki elszakad tőle és súlyos bűnbe esik, az elszakad a Szeretettől, kialszik szívében a szeretet tüze, és helyébe lép a gyűlölet sötét érzése. Mindenki, aki bűnbe esik, elszakad Istentől, elveszti a szeretetet és a gyűlölség gyermekévé válik.

Ezért nem tud hinni a világ a szeretetben!

Azért olyan nehéz felemelkedni a szeretet magaslatára, mert lehúzza az embert a bűnnek súlya, és eltölti

lelkét olyan fokú gyűlölettel, amilyen fokban kihült benne a szeretet.

A Szeretet és Irgalom Istene

Az Úr Jézus Szent Szíve a szeretet forrása, a szeretet szentélye. Amikor ő ennek a szentélynek kapuit kitarja, amikor szeretetének mérhetetlen forrását számunkra megnyitja, a szeretetnek ezt a szózatát mondja: „Azt akarom, hogy a világ ismerje meg Szívemet, azt akarom, hogy az emberek ismerjék meg Szeretetemet!” (Endrődy: Szeretet-szózat 81.) Mindnyájunkhoz intéz ilyen szózatot, a bűnösökhöz és az igazakhoz, a tudósokhoz és tudatlanokhoz, előljárókhöz és alattvalókhöz. Mindnyájunknak azt mondja: „Ha boldogságot akartok, én vagyok, — ha békességre vágytok, én vagyok a Béke! Én vagyok az Irgalom és a Szeretet.” „Azt akarom, hogy ez a Szeretet legyen a nap, mely bevilágítja és fel-

melegíti a lelkeket. Azt akarom, hogy az egész világ ismerjen meg Engem, mint az Irgalom és a Szeretet Istenét." (Szeretet-szózat 81.) Ezeket a szavakat szószerint idéztem az ő „Szeretet-szózat”-ából, amelyet ő maga diktált Menedez Jozefának. Szeretném, ha elmélyednénk ezekben a szavakban: „Akarom, hogy a világ ismerjen meg, mint az öröm és a szeretet Istenét...”

Engesztelés Krisztus Urunk előtt

Az ószövetség nem tudott erre a magaslatra felemelkedni, nem tudta az Istenben az öröm és szeretet Istenét megismerni és imádni. Az ószövetség Istenben csak az igazságosság Istenét látta, aki leméri az ember cselekedeteit és bűneit, leméri és bünteti, vagy jutalmazza. Az engesztelést az ószövetségben is ismerték és gyakorolták, csak hogy az ó-

szövetségi engesztelés az igazságosság gondolatában mozgott. Istent úgy tekintette, mint az igazságos Mindenhatót, akinek elégtételt kell nyújtani az elkövetett bűnökért. Mivel érezték, hogy a bűn miatt elszakadtak tőle, féltek Istentől, és nem tudtak megmenekülni előle... Csak az ígéretet bírták, hogy Isten Messiást küld, aki megszabadítja őket és eleget tesz a vétkekért. Míg a bűn állapotában voltak, nem volt mód arra, hogy megnyilják számukra a mennyország. Érezték, hogy a harag gyermekei. Ez félelemmel töltötte el lelküket: érezték, hogy ki kellene engesztelniök Istent, elégtételt kellene nyújtaniok neki, de tudatában voltak annak is, hogy nem képesek elégtételt nyújtani a megbántott isteni fenségnek. Annál inkább vágyódtak a megígért Messiás után, aki majd teljes elégtételt nyújt a mennyei Atyának.

Az isteni Irgalom

Az újszövetség már nem a félelem jegyében engesztel. Az újszövetség engesztelése már nemcsak az igazságosságnak szól, hanem az isteni Irgalomnak, Könyörületnek és Szeretetnek. Az isteni Üdvözítő könyörületből, irgalomból, szeretetből jött hozzánk. Irgalmában lehajolt egészen a mi emberi esettségünkig, hogy felemeljen bennünket.

Az isteni Irgalom azonban nemcsak megbocsátó jóság, mellyel a bűnbeesett emberhez hajol le, hogy azt felemelje, hanem annál sokkal több. Az isteni irgalom a szeretetnek csodálatos megnyilatkozása. Ha irgalomról esik szó, legtöbbször azt gondoljuk, irgalmazni annyit jelent, mint megbocsátani, irgalmas szív annyit jelent, mint könyörületes, megbocsátó szív. Pedig az irgalomnak nem csak ez! Az irgalom sokkal többet jelent.

Az irgalom lényege

Az irgalomnak lényege az a szeretet, amely velünk együtt érez.

Isten szeretetből teremtette az egész világmindenséget. Szeretetének teljességében szétárasztotta tökéletességét és jóságát az általa létrehozott teremtményekbe. A teremtmények közül a tökéletesebbeket, az embert és az angyalt felemelte a maga világába, felemelte a természetfeletti, a kegyelem világába és közölte velük a maga életét.

Amikor az emberiség bűnbe esett, ez az isteni Szeretet és Jóság nem taszította el végleg, hanem elhatározta, hogy megbocsát neki és felemeli. Az isteni bölcsesség úgy határozott, hogy az isteni Szeretet ne csak ebben a megbocsátó, kiáradó jóságban nyilvánuljon meg, hanem olyan formát, alakot öltson magára, mely a mi emberi nyomorúságunkat emberi kicsinységünket átérzi, baja-

inkkal és szenvedéseinkkel együtt-
érezni tud. Ez az együttérzés az ir-
galom lényege.

Isten irgalmas Szíve

Isten tiszta szellem, nincs érzelem-
világa, mert nincs teste. De mikor
elhatározta, hogy megvált és az örök
Ige testet ölt, akkor a megváltás
nagy programjába belefoglalta az
irgalom nagy gondolatát is: testet
vett fel, hogy velünk érezhessen,
hogy szomorkodjék a szomorúakkal,
sírjon a siránkozókkal. Irgalmas szent
Szíve annyit jelent, hogy át tudja
érezni a mi elesettségünket, nyomo-
rúságunkat, gyarlóságunkat, kicsiny-
ségünket, bajainkat és szenvedésün-
ket. Az örök Ige azt akarta, hogy le-
gyen olyan érző Szíve, mint az em-
bernek, mert csak szívvel lehet
érezni, mégis ennek a Szívnek érzé-
se Isten érzése legyen. Ezért össze-
kapcsolta e Szív érzését, szeretetét

az ő isteni életével, isteni szeretetével. Az Úr Jézus szent Szíve érezni tud, szeretni tud, s minden érzésében Isten irgalma hajol le hozzánk. Ez az irgalom igazi értelme, tartalma.

Egy közülünk

Az irgalom testet öltött Szeretet. Az irgalom velünk együttérző isteni Jóság, amely részt akar venni bajainkban, nyomorúságunkban, ezért minden nyomorúságunkat magára vette. Megjelenése nem az isteni fénynek kigyulladás, nem az isteni dicsőségnek földreszállása, hanem az isteni irgalomnak kisdéd gyermek képében való megjelenése, aki életének első pillanatában magára vette gyengeségünket, kicsinységünket, természetünk gyarlóságát és úgy akart a földön élni, úgy akart dolgozni, úgy akart szenvedni, mint egy közülünk. Érezni akarta, amit min-

den ember érez, a bölcsőtől a sírig, érezni akarta a betlehemi istállótól a Kálvária hegyéig.

Irgalomból lett kiseded

Az isteni Udvözítő irgalomból lett kiseded. Amikor ott feküdt a jászolban, emberségének és ugyanakkor isteni mindenhatóságának is birtokában volt. Mégsem szólalt meg. Nem intézett becéző szavakat a Szűzanyához, sem vigasztaló szavakat Szent Józsefhez, amikor menekültek. Nem áldotta meg a pásztorokat és a bölcséket, akikben az egész akkori világ hódolt előtte. Megmaradt gyermeknek, hogy érezze, mit jelent gyermeknek lenni, mit jelent gyengének lenni. Hagyta, hogy a Szűzanya karjában vigye őt, aki az egész világmindenséget a kezében tartja. Hagyta, hogy meneküljenek vele, aki a világ Ura. Hagyta, hogy üldözzék, hogy szenvedést okozzanak

neki, pedig csak egy szavába került volna és mindenki meghódolt, mindenki térdre kényszerült volna előtte.

Együttérez az emberekkel

Később is az ő irgalmas szeretete nyilatkozott meg, amikor kezébe vette a szerszámot és dolgozott Szent József mellett. Végig akarta dolgozni életét, hogy együttérezzen minden munkás emberrel, alávetette magát a természet minden nyomorúságának, hogy érezze az élet minden baját és keserűségét. Amikor megkezdte nyilvános működését és szent küldetését, akkor is együttérzésből, szeretetből, jóságból műveli csodáit, kezdve az első csodától, — amikor együttérez a nász néppel és csodát tesz, hogy kisegítse őket zavarukból, mert elfogyott a boruk, — egészen az utolsó csodáig, amikor együttérez a két nővérrel, akik Lázárban

testvérüket, támaszukat veszítették el.

Lehajol hozzánk

Csodáival az isteni Udvözítő nyomatékot akart adni szavainak, hogy tudjunk hinni neki, lássuk, hogy ő az ég követe, akinek kinyilatkoztatása Isten tanítása. Minden csoda pecsét, hogy tanítását, szavait higgyük. Lássuk, hogy Isten küldötte őt.

S milyen csodák ezek? Betegeket gyógyít, szomorúakat vigasztal, minden csodájával egy-egy szenvedőhöz hajol le. Igen, mert irgalmas, bennünket végtelenül szeret és velünk együtt érez.

Irgalmas Szíve kitárul

Amidőn a Megváltás legmagasztosabb pillanata elérkezik, amikor az Isten Báránya az engesztelő áldozatot be akarja mutatni a mennyei

Atyának, hogy eleget tegyen a bűnért, az engesztelés legsúlyosabb, legfájdalmasabb formáját választja. Minden apró kis cselekedete végtelen értékű volt, minden apró kis cselekedetével megválthatott volna minket, mégis fenéig akarta üríteni a szenvedés kelyhét, hogy lássuk és meggyőződjünk arról, mennyire együtt érez velünk. Ez az ő irgalmas szeretetének legfenségesebb prédikációja. Hatalmas szózat, amely ott hangzott el a kereszten, amikor kifeszített kezekkel, szent vérének ontásával ajánlotta fel magát a mennyei Atyának: *Suscipe*, fogadd el ezt az áldozatot, — *miserere*, könyörülj a bűnösökön, akiknek bűnét magamra vettem! Ez az irgalmas szeretet áradt kebléből, amikor a katona megnyitotta oldalát és sebet ejtett szent Szívén. Ez a séb a szeretet sebe. Láng tör ki belőle, melynek olyan ereje van, hogy mindeneket magához vonz.

Visszaszerezni Isten barátságát!

A szeretetnek ez a résztvevő, velünk együttérző jósága minden lelket megindít, mindenkit megfog, aki közelébe kerül. Mikor az Udvözítő kitárta szent Szívét, szívsebéből szeretete hatalmas tüztengerként áradt ki a világra, hogy betöltsön minden emberi szívet. A megváltás nagy engesztelő áldozatában az Úr Jézus nemcsak a bűntől akart bennünket megszabadítani, hanem egyben vissza akarta nekünk szerezni azt a barátságot és lelki kapcsolatot Istennel, amit elvesztettünk. Mert mikor az ember a bűn által elszakadt Istentől, nemcsak Isten adományait veszítette el, hanem Isten barátságát is, amelyre Isten őt felemelte. Ezt a barátságot, ezt az együttérzést akarta visszaszerezni az Úr Jézus, amikor az engesztelésnek legnagyobb áldozatát ajánlotta fel a mennyei Atyának. Isteni Szíve az örök boldogság

kapuját akarja megnyitni számunkra, hogy oda ne mint vándorok lépjünk be, hanem, mint az ő barátai.

Higgyünk a szeretetben!

Higgyünk ebben a szeretetben, higgyünk ebben az irgalomban! Legyen élő és törhetetlen hitünk az isteni Szeretetnek ebben az irgalmas jóságában, melyhez fogható nincs a földön, sem az égben!

Halljuk csak ennek az irgalmas szeretetnek hangját! Csodás módon hívogat: „Ti megbántottatok engem, én megbocsátok, — ti üdöztetek engem, én szeretlek titeket, ti megsebeztek engem szóval és tettel, én jót teszek veletek és kitárom előtetek kincseimet.” (Szeretet-szózat, 93.) Igen, ez az irgalmas, jóságos Szív nemcsak a kereszten szeret, nemcsak a keresztfán nyitja meg Szívét, hanem ittmaradt velünk. Itt van Szíve és szentséges Vére is ve-

lünk. Ha megbántjuk, ő megelőzi bocsánatkérésünket, együttérez velünk bűneinkben is. Fájt neki a bűn, de sajnál is, együttérez a bűnösrel és megbocsát neki. Nem tér ki, neheztelő lélekkel a bűnös elöl, hanem eléje megy és annál inkább megnyitja számára az irgalom végtelen forrását, minél jobban megbántotta őt. Amikor megsebezük Szívét, szóval, tettel, gondolattal, érzéssel, akkor is jót tesz velünk, kitárja kincseit. Amikor megsokasodik a gonoszság bennünk, ezen is túlcserdül a szeretet bősége.

Új fényt áraszt

Azt mondja az Úr Jézus: „Én vagyok a szeretet. Szívem nem képes magába zárni a lángot, amely szüntelenül emészti... Századok folyamán különféle módon nyilatkoztattam ki az emberekhez való szeretetemet; megmutattam nekik, mennyi-

re emészt a vágy, hogy üdvözüljenek. Kinyilatkoztattam nekik Szívemet; s ez a tisztelet igen sok lélek számára olyan volt, mint a világosság, mely szétárad a földön." (Szeretet-szózat, 101.) Igen, ez a szeretet most új világosságot áraszt a földön. Minél jobban gyűlölködik a világ, az engesztelő lélek annál jobban látja, hogy az isteni Szeretet és Irgalom világossága dereng. Új fényt áraszt az Úr Jézus szent Szíve.

Ne féljünk a sötétségtől, a sötétség gyermekeitől, Jézus szent Szíve új fényt áraszt ebbe a sötétségbe. Mi, a világosság gyermekei, elűzzük a sötétséget a világból, és visszahozzuk az Úr Jézus Szívének melegségét az engesztelés által.

Higgyünk irgalmában!

Az Úr Jézus azonban ezzel még nem elégszik meg. Azt mondja, hogy most többet akar. Mikor szeretetet

kér, nemcsak a lélek viszonzására vágyódik. „Azt kívánom, hogy a lelkek higgyenek irgalmamban, mindent jóságomtól várjanak és soha ne kételkedjenek bocsánatomban.” (U. o. 102.) Többet vár az Úr, mint világságot, mint viszontszeretetet, azt akarja, hogy gyarlóságunkban is higgyünk az ő irgalmában, higgyünk az ő szeretetében, amely együttérez velünk kicsinységünkben, gyengeségünkben. Azt akarja, hogy mindent az ő jóságától várjunk és úgy higgyünk ebben a jóságos, irgalmas, velünk együttérező szeretetben, hogy a kétség soha meg ne környékezzon.

De mikor gyarlók vagyunk, sok a bűnünk?!... Hányszor érezzük, mikor engesztelni akarunk, hogy „sárember vagyok magam is”, hányszor érezzük, hogy én nem tudok, nem vagyok képes elégtételt adni az Úrnak. — Az Úr megszólal: „Nem baj, ha gyengék!... én majd pótolom, aminek híjával vannak.” (U. o. 103.)

Az elesett lelkek iránt való szeretetnek, irgalomnak, együttérző jóságnak nincs határa. Akármilyen elesettek, gyarlók, bukdácsolók vagyunk, nem kell félnünk, mert ezt a Szeretetet, Irgalmat és Jóságot semmi sem korlátozza.

Egybeforrni vele

Mit akar ez a végtelen Szeretet? Azt, ami az irgalom lényege: együttérzést. Ő eljött hozzánk, magára vette emberi természetünket, szívet akart, mely együttérezzen velünk. De tőlünk is azt kívánja, hogy együttérezzünk vele, az ő Szívével és szeretetével. Azt mondja: „Jöjj és költözzél az én szívembe!” (U. o. 104.) Beköltözni az ő szent Szívébe, azt jelenti, hogy egybeforrjunk vele; egybeforrjunk érzésben, akaratban, cselekedetben.... „Én cselekszem benned, én szólok általad.” Azt akarja az Úr Jézus, hogy úgy egyesüljünk, úgy forrjunk össze vele, hogy

együttérezzünk vele, együtt dobogjon szívünk az övével. Legyen egy az érzésünk, akaratunk, cselekedetünk az ő érzésével, akaratával, cselekedetével, s akkor ő engesztel velünk és az ő engesztelése folytatódik bennünk. Ő nem nézi cselekedeteink gyarlóságát, kicsinységét, tökéletességét, csupán azt a szándékot nézi, amellyel egyesítettük cselekedeteinket, életünket, áldozatunkat az ő cselekedetével, életével és áldozatával és akkor hozzáfűzi az ő Szívének érdemeit és így fogja a mennyei Atyának bemutatni.

Azt mondja az Úr Jézus: „Én nem a cselekedetet nézem, hanem a szándékra tekintek. A legkisebb tett is, ha szeretetből ered, sok érdemet szerezhet és nagyon megvigasztalhat engem. Mert Szívem isteni értékeket ad a legkisebb dolgoknak is. Én szeretetet akarok, én egyedül a szeretetet keresem. Én csak a szeretetet kérem!” (Szeretet-szózat, 104.)

Megvigasztalni őt!

Az Úr Jézus azért kéri a mi szeretetünket és a szeretetünkből folyó egyesülést szent Szívével, hogy megvigasztaljuk őt.

Az az igazi engesztelő egyesülés Jézus szent Szívével, ha szeretetünket úgy odaadjuk neki, hogy az vigasztalására szolgáljon. Megvigasztalni az Urat csak az tudja, aki együttérez az ő szentséges Szívével.

Még tovább megy!

Ne gondoljuk, hogy ez a legutolsó vonala az Úr Jézus szeretetének. „A lelkek iránti szeretetem még tovább megy: Nemcsak mindennapi életüket használja fel úgy, hogy legkisebb cselekedetüknek is isteni értéket ad, hanem még nyomorúságukat, gyöngeségüket is a világ üdvére fordítja.” (Szeretet-szózat, 108.)

Higgyünk az engesztelés erejében!

A velünk együttérző isteni Szív jóságát érezzük. Ő tudja, hogy akár mennyire vágyódunk utána, mégis tele vagyunk gyengeséggel és gyarlósággal. Ezeket a gyengeségeket, gyarlóságokat is magának foglalja le, majd megszabadít tőle, majd megtisztít, átalakít, megszentel, felemel bennünket. Ne féljünk gyengeségeink, gyarlóságaink miatt a szent Szívtől! Higgyünk a szeretetben, higgyünk a szeretet mindent átalakító erejében, higgyünk mindenhatóságában! Ő fényessé, széppé tudja tenni gyenge, gyarló életünket, ha igazán átadjuk neki magunkat és engesztelő áldozatként vigaszára akarunk lenni.

Higgyünk az Isten szeretetében!
Higgyünk mindenható erejében!
Higgyünk az engesztelés értékében!

MÁSODIK ELMÉLKEDÉS:

„A SZERETET ENGESZTELÉS.”

„Amor docet musicam”

Akik szeretik a zenét, igazat fog-
nak nekem adni, amikor a régi la-
tin közmondást idézem: Amor docet
musicam. Ha valaki meg akarja ta-
nolni a zenét, a muzsikát, nem a ze-
neakadémiára kell beiratkoznia, ha-
nem szeretnie kell a zenét. Az igazi
tanítómester a szeretet. Aki nem
szereti a zenét, az előtt zárva marad
a harmóniának, a hangoknak csodás
világa, mert nincs olyan mester, aki
a hangoknak, a zenének ebbe a cso-
dás világába be tudná vezetni őt,
csak a szeretet.

Ha igaz, hogy a zenevilág tanítómestere a szeretet, mennyivel igazabb, hogy az **engesztelésnek is igazi tanítómestere a szeretet.** Az engesztelést a szeretet ihleti, a szeretet tanítja, éppen azért igaz az a nagy állítás is, amelyet a Szeretet-szózatban tanulunk: „Szeress, mert a szeretet engesztelés és az engesztelés szeretet.” (128. l.)

Együttérző szeretet

Az engesztelés szeretet. Ha valaki igazán eltelik az Úr Jézus iránti szeretettel, ha lánggra gyulladt szíve az Úr Jézus szent Szívének tüzétől, akkor együtt érez az Úr Jézussal — láttuk az előző elmélkedésben, — együtt érez a szent Szívvel.

A szeretet irgalmas, vagyis együttérző. Az Úr Jézus szentséges Szíve megérzi minden vágyunkat, megesisik a Szíve minden tökéletlenségünkön, együttérez minden szomorúságunk-

kal, de azt akarja, hogy mi is érez-
zünk együtt szentséges Szívével. És
ha így együttérzünk vele, ha egye-
sülünk Szívének minden dobbanásá-
val, akkor meg fogjuk érezni, hogy
mennyire fáj neki az emberek bű-
nössége, érzékisége, tisztátalansága,
mennyire fáj az emberek gyűlölsé-
ge, szeretetlensége.

„Itt vagyok én!” ...

Hogyha ezt igazán átérezzük, ha
igazán egybehangolódik szívünk az
Úr Jézus szent Szívének fájdmával
is, szívünk önkéntelenül azt súgja:
Uram, igaz, hogy az emberek bűnbe
süllyedtek, de itt vagyok én, helyet-
tük is szeretni foglak. Ha ők elhagy-
tak, én annál inkább veled maradok
és annál inkább egyesül szívem a te
Szíveddel!

Ha átérezzük, mennyire fáj az édes
Jézusnak az emberek anyagiassága,
érezkisége, önkéntelenül ébred szí-

vünkben a vágy: Uram, itt vagyok én és annál tisztábban megőrzöm szívemet minden érzéki és földi dologtól, hogy semmi el ne vonjon tőled és az én szívem tisztasága legyen a te vígaszod!

Minél jobban egybedobban szívünk az Úr Jézus szentséges Szívével, — és látjuk, hogy mennyire fáj neki az emberek gyűlölsége, — önkéntelenül azt mondjuk: Uram, itt vagyok én, és szeretni foglak azok helyett és azokért, akik téged nem szeretnek.

A szeretet engesztelést sürget

Az igazi szeretet, amely együttérzést sürget, elvezet minket az engesztelő áldozat legtökéletesebb fokára, amikor szeretetből engesztelünk. Úgy egybedobban szívünk az Úr Jézus Szívével, hogy megérzi az ő fájdalmát és vígaszára akar lenni. Az igazi engesztelés nem is tudna

nagyobbat, kedvesebbet nyújtani Jézus szent Szívének, mint a szeretetet. Erről az igazságról nagyon meg kell győződünk, úgy, hogy egészen átjárja, áthassa világnézetünket, fel fogásunkat, érzelmeinket, akaratunkat.

Nem divatból

Az engesztelő lélek **nem divatból** engesztel: „azért, mert most mindenki engesztel, hát én is bekapcsolódok az engesztelésbe!” Az engesztelő lélek nem félelemből engesztel, ő megéri, hogy nem félni kell az Úr Jézustól, hanem bizalommal és szeretettel kell lenni iránta. Az igazi engesztelő lélek **szeretetből** engesztel! Úgy meg van győződve az engesztelés benső értékéről, benső tartalmáról és szükségességéről, hogy gondolat- és érzélemvilága, egész élete az engesztelés jegyében mozog.

Mi az engesztelés?

Az engesztelés kárpótlás, elégtétel azért, amivel a bűnös ember a jó Istent megbántotta. Hogy ezt megértsük, el kell képzelnünk azt az állapotot, amikor az ember még bűnbe nem esett, amikor a kegyelem állapotában volt. Teremtmény volta azt a kötelezettséget róta rá, hogy hódoljon Isten előtt, legyen hálás, hogy őt teremtette, hogy őt a kegyelem rendjébe felemelte. Ha nem következett volna be a bűn, akkor nem lett volna szükség engesztelésre, s egész lelki életünk, világosságunk tisztán csak imádás, hódolat lett volna, elismerése annak, hogy Isten Urunk, alkotónk. Akkor nem lett volna szükség elégtételre, nem lett volna szükség kárpótlásra.

A barátság visszaállítása Istennel

A bűn megrontotta ezt a harmóniát, amelyben az ember az ártatlan-

ság állapotában Istennel élt. A bűn elszakította az embert Istentől és összekuszálta azt, amit Isten összehangba állított. Az ember örökre elszakadt volna Istentől, ha ez a viszony valamiképpen nem rendeződik. Azonban nem volt elégséges csak valamelyes rendezés, mert nemcsak az isteni igazságosságnak kellett elégtételt nyújtani, hanem az elvesztett istenbarátságnak, istenszeretetnek is helyre kellett állnia. Tehát az engeszteléssel tulajdonképpen ezt a barátságot akarjuk a jó Istennel újra felvenni, ezt a harmóniát akarjuk újra visszaállítani. Az engesztelés azért szeretet, mert csak a szeretet képes ezt a bensőséges, baráti viszonyt Isten és ember között helyreállítani. Igen, az engesztelés szeretet, az engesztelés a szeretetbe vezet, az engesztelés a szeretetben nyilvánul meg.

A világmindenség szeretete

A szeretetnek fokai vannak. Amikor Isten az embert megteremtette és a világmindenséget a létbe hozta, úgy teremtette a dolgokat és a világmindenséget, hogy minden egyes természeti dolog, minden egyes lény, valamilyen módon szeretni tudjon. Még az élettelen, lélektelen anyag is tudjon szeretni, tudjon vonzódni, tudjon törekedni Isten felé. Ez a vonzódás, mely az élettelen lényekben is megvan, nem lelki, nem tudatos vonzódás, hanem a fizika törvénye, amelyet Isten a dolgokba fektetett. Maga ez a szükségszerű törvény és a saját létformájához való vonzódás is alapjában véve szeretet, mely Isten dicsőségét és szeretetét szolgálja. Ilyen értelemben beszélhetünk szeretetről a világmindenségben.

Sexuális vonzalom

Van ennek a szeretetnek magasabb foka is: az élő lényeknek, nemeknek egymás iránti vonzalma, a sexuális ösztön. Ez a szeretet, amelyet Isten helyezett beléjük, az élet továbbvitelét szolgálja. Isten azt akarta, hogy a szeretet az embernél ne ösztönszerű legyen, hanem azt a lélek irányítsa, de nála is az élet továbbvitelét szolgálja. Az embernél ez a szeretetnek a legalacsonyabb foka. Isten azt akarta, hogy a szeretetnek a legalacsonyabb fokán az ember Isten teremtő tevékenységében részt vegyen. Szent keretet is adott hozzá, amelyet Isten maga áldott meg az ártatlanság állapotában, amikor a férfit és a nőt egymáshoz kapcsolta a házasságban. Ez a szeretet, bár legalacsonyabb fokú, mégis szent dolog és az egyik szentségnek lényeges része.

Szerelem

A szeretet következő foka a szerelem. A szenvedélynek nagy, hatalmas fűtő és mozgató ereje. Nagyobb mint a testek vonzó ereje a mindenségben, nagyobb, mint a szexuális vonzalom. A szenvedélyek perzselő tüze olyan, mint a hatalmas orkán, mely magával ragadja az embert és minden lelki képességét. A szenvedély világát nem rossznak teremtette Isten. Rossz az, ami benne bűnre hajlik, rossz az, ha túlságos erőre kap és elvakítja az értelmet. Isten ennek is szent keretet adott a házasság szentségében.

A szív vonzalma

Ennél magasabb szeretet: a szív vonzalma. Ez is az ember érzéki világában tökéletesedik, a kedély, a szív világában. Ez nem szenvedély, ez a szívnek a vonzódása, kedélyvi-

lágunk csodálatos, színes szépsége. Úgy szoktuk mondani, hogy az ember kedveli, szívből kedveli azt, akit kedélyvilágában így tud szeretni. Ezt az érzést, ezt a vonzalmat a lélek megszépíti, a lélek irányítja. Nem szenvedély, mert a szenvedélynek orkánszerű, hatalmas ereje van, a szív vonzalma gyengéd és kedves, inkább a lélek finomságában nyilatkozik meg. A szenvedélyben az erő a túlnyomó, itt a szépség, kedveség, gyengédség, finomság.

Barátság

Van még magasabb szeretet is az emberben, mely már egészen a lélek világához tartozik, amelynek nincs köze sem a szexuális érzésekhez, sem a szenvedélyhez, sem a kedélyvilághoz. Ez a lelki szeretet, a barátság. Barátság, nem a szó modern értelmében, hanem a szó tiszta értelmében, amikor két lélek hangolódik össze,

két lélek csendül egybe. Olyan a barátság, mint mikor nagy koncert előtt megadják a hangot és mindenki hozzáhangolja hangszerét. Ez az egybehangolódás a lélek világában a barátság. Kell valami közös hang, valami közös jó, amiben találkoznak. Rokon gondolkozású lelkeknél a nagy eszmék barátság húrjait pendítik meg és összehangolják a lelkeket. Közös cél, valami életközösség, barátságot teremt. Gondoljunk csak vissza azokra az időkre, amelyeket az iskola padjaiban töltöttünk. A közös cél, közös munka, a folytonos együttlét összehangolt bennünket, barátságot teremtett, mely nem mult el az évek folyamán. Valahányszor találkozunk, ugyanaz a baráti hang csendül mindig, jelélül annak, hogy a lélekben nagyobb visszhangja van annak a harmóniának, mint a szívben. A lelki barátság maradandó és tovább tart, mint a szív vonzalma. Sokszor egész életünkön át, sőt az

örökkévalóságon át is tovább él. Ez a lelki szeretet mindig a kölcsönös-ségen alapul: megosztjuk a jót, a közös gondolatokat, nagy eszméket, célokat, terveket, amelyek bennüket lelkileg összekapcsolnak. Bár a barátság egészen lelki, szellemi vonzalom, mégis megmarad a lélek természetes világában.

Szeretet a természetfeletti rendben.

A szeretet legmagasabb foka elhagyja az emberi természetnek határát és a természetfeletti rendbe kapcsolódik: ez az istenszeretet. Latinul „**charitasnak**” nevezik, magyarul nincs szavunk rá. A charitast Isten akkor adja, amikor kegyelmeit önti belénk. Ez a szeretet a kegyelemmel együtt jár, Isten életével együtt részesedünk benne. Tulajdonképpen ez is barátság, mégis magasan felette áll annak, mert ez olyan természet-

feletti vonzódás, odahajlás, mely Istentől ered és Isten felé vonz. De hatással van lefelé is. Megszenteli az emberi barátságot, a szívbeli vonzalmat, megszenteli a szenvedélyt, sőt az ember sexuális életét is, a házasság szentségében. Ez a szeretet mindent átjár, áthat és mindenre rányomja a maga isteni tökéletességét. Ennek következtében mindent Isten felé vonz. Akiben a charitas felgyullad, az Isten felé törekszik, abban minden élet, akarás, cselekvés, Isten felé irányul.

Az emberi szeretet önző

Ha összehasonlítjuk a szeretetnek fokozatait: a természetben, állatvilágban, szenvedélyben, a szív és lélek világában, azt látjuk, hogy mindegyik önző. Amíg az ember a természetes világának keretei között szeret, addig mindig önmagát keresi, mert a szeretetben önmaga kiegészí-

tésére vágyódik. Az a vonzalom, mely a világmindenségben, a természetben megnyilvánul, az mind a lények tökéletlenségéből fakad, a természetes boldogulás természetes törvényeit követi. Az állatok világában, a sexuális életben önmagát keresi a szeretet, mert a maga kielégülését kívánja. A szenvedély is önző. Nincs áldozatos szenvedély, csak önző! A szerelem mindig önmagát akarja, önmagát keresi, azért a legzsarnokabb az összes érzelmek között. Még a szívbeli szeretet is önző, mert bizonyos szívbeli kielégülés boldogságát keresi, amikor nagyon gyengéd tud lenni a szeretet aktusában. Ha felemelkedünk a barátság magaslatára, mely a javakat azért cseréli ki, hogy neki is legyen olyan, ami a másiknak van, akkor is az én marad a középpontban. Az a szeretet, amely a természetes világ keretei között mozog, mindig önző. Amihez vonzódik, azt azért szereti, hogy

magának megnyerje. Adni tudó szeretet, amely egészen önzetlen, csak a charitas, az Isten szeretete. A charitas Istentől van, és Istenhez vonz, tökéletességet sürget. A magunk boldogságát is Isten dicsőségében szolgálja. A szeretet mindenről le tud mondani Istenért, aki a szeretet forrása és egyetlen célja. Ezért a parancs: Szeresd a Te Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és minden erődből, tehát jobban, mint önmagadat. Istent mindennél jobban, mindenek felett kell szeretnünk.

E pontnál kezdődik a szeretet engesztelő jellege

Amikor az Isten szeretetének ezt az önmagát adó, teljesen önzetlen jóságát szemléljük, rájövünk arra, hogy ez a szeretet engesztelés jellegű. Az engesztelés nem magát keresi, nem önmagának akar valamit

megnyerni, hanem másoknak áldozza fel önmagát, tehát szeretet a megtartója.

Feláldozza önmagát elsősorban Istenért, mert a charitas Istenből fakadó, Istenhez vezető szeretet. Minél kevésbé adja meg a világ a szeretetet Jézus szent Szívének, annál jobban akarja az engesztelő szeretet önmagát maradék nélkül feláldozni, odaadni az Úrnak. Aki igazán szereti az Úr Jézust az Istentől kapott charitas szeretetével, az azonnal önfeláldozásra, önmegtagadásra, lemondásra gondol.

„Éhezem a szeretetet!”

Ha ezt igazán megértjük és megérezzük, világossá válik a Szeretetszózat felszólítása: „Mondd, hogy szeretsz, ez megvigasztal engem, mert én éhezem a szeretetet.” (130.) Mikor az Úr Jézus kitárja Szívét és magához hív, ezt a szeretetet gyujt-

ja fel a lélekben és erre az önzetlen odaadásra, önfeláldozásra serkent. Azt kívánja, hogy mondjuk: „Szeretlek Jézusom.” Ez a szeretet engeszteli, ez a szeretet kárpótolja azokért, akik nem szeretik őt. Az Úr Jézus éhezi, várja a szeretetet, nem mintha rászorulna, mert az ő szeretete önzetlen, nem akar semmit, csak adja magát. De ő azt akarja, hogy boldogok legyünk. Igazi boldogság és béke csak Istenben van. Az igazi béke az, amit Ő bír önmagában és ezt akarja adni nekünk is. Fel akar emelni a természetfeletti rendbe, egybe akar kapcsolni Istennel és az ő boldogságának, isteni életének, Isten szentségének részesévé tenni.

„Éhezi” a mi szeretetünket, hogy bennünket boldoggá tegyen, vágyódik az őt szerető lelkek után, hogy őket mindjobban magához kapcsolja és részesítse saját boldogságában és szeretetében. Ha sokan el is szakadnak Istentől, mégis az ő dicsőségére

válik, ha lesznek engesztelő lelkek, akik kárpótlást nyújtanak azokért, akik elfordultak tőle.

„Költözz Szívembe!”

Amikor Isten a mi szeretetünket kívánja, amikor kéri, hogy adjuk oda szívünket, lelkünket neki, akkor a legnagyobb gyengédség, a legnagyobb szeretet hangján szól és sürget: „Te költözz Szívembe, ízleld édességét, ittasodj meg e Szív békéjétől és engedd, hogy szíved lánggyúljon ez isteni lángtól!” (Szeretetszózat, 130.)

A természetfeletti szeretet, a charitas barátság, de nem emberi, nem abból a közösségből származik, hogy kicseréljük javainkat Istennel a „do ut des, adj és adok” elve alapján. Nem, a természetfeletti szeretet önzetlen, egészen feláldozza magát Istenért, akitől kapta azt a képességet, hogy tudjon szeretni, szeresse

Istent nem a szív vagy az akarata szeretetével, hanem az Isten szeretetének erejével. Ez a szeretet azt az egyesülést sürgeti, mely egyedül Isten gondolatában született meg, hogy egybeforrjunk Istennel anélkül, hogy emberi létünk megváltozzék. Egybeforni az Úr Jézus Szívének világával. Aki igazán eggyé olvad Jézus legszentebb Szívével, úgy, hogy benne él a szent Szívben, nem fizikai értelemben, hanem természetfeletti, kegyelmi értelemben, azt átjárja a charitas és megszenteli szívét, érzelmét, emberi mivoltát. Ha megnyitom neki szívemet, akkor átjár engem egészen az ő szeretete és ez a szeretet bekapcsol, beleolvast az ő szentséges Szívének érzelmeibe és lelkivilágába.

„Izleld édességét!”

Ha így egyesülünk az Úr Jézus szentséges Szívével, ha beleköltözünk

a kegyelem erejével, egyszerre más lesz az ízlésünk. Megízleljük az Úr Jézus szeretetének édességét. Az ember a földi élet javait élvezheti és az valami édességet nyújthat az embernek, de van benne keserűség is, ha más nem, az, hogy a jó, amelyet szeretünk, amit bírunk, nagyon korlátolt, kicsiny, az ember lelke pedig nem tud megállapodni abban, ami korlátolt, ami kicsiny. Az ember lelke csak a végtelen felé vonzódik, a végtelen jóban tud megnyugodni, a végtelen jóban tud elmerülni. Az, hogy Isten képére és hasonlatosságára vagyunk teremtve, azt jelenti, hogy semmi földi, véges jó nem tud kielégíteni bennünket, be nem töltheti szívünket, vágyódunk mindig jobb és jobb után, mindjobban át-érezzük és átértjük, hogy a földi jó véges, nem nekünk való. Csak egy dolog, a végtelen jó képes betölteni az ember lelkét, csak az képes olyan ízt adni, mely Isten boldogsága.

Megízlelni Isten szeretetének édes-ségét, jelenti: egy cseppet bírni ab-ból a boldogságból, amelyet Ő bír. Karácsony liturgiájában azt énekli az Egyház: „Mézzel folyók lettek az egek...” Ez nem földi édesség, ha-nem Isten boldogságának egy csepp-nyi része, amelyet Isten itt a földön akar juttatni mindenkinek, aki bele-költözik az ő szent Szívébe szerete-tének, kegyelmének ereje által.

„A szent Szív békéje.”

Jézus azt akarja, hogy „ittasod-junk meg a szent Szívnek békéjétől.” Béke, a rend harmóniája; béke, hogy bírjuk Isten bölcsességét; béke, hogy teljesen el van rendezve Istennel a dolgunk, úgy, amint ő akarja, amint ő gondolta; béke, hogy Isten nem-csak megbocsátott, felemelt, megtisz-tított, megszentelt, hanem az „ő bé-kéjébe” fogadott bennünket.

Az Úr úgy is üdvözíthetett volna,

bennünket, hogy elengedi a bűnt, annak büntetését és az embert, halála után olyan állapotba helyezi, ahol emberileg nem hiányzik neki semmi, ahol emberi vágyai kielégülést nyernek. „Emberi vágyai” teljesednének, vagyis: mindent megkapna, ami után emberileg vágyódik.

Isten azonban többet akart, úgy akarta boldoggá tenni az embert, hogy a maga örömének, a maga boldogságának akarta részesévé tenni, azért azt akarta, hogy természetfeletti kapcsolat legyen közöttünk. Ne ismerjük a félelmet, nyugtalanságot, amit a bűn elesettsége okoz, hanem járjon át bennünket a charitas és itasodjunk meg attól a békétől, amelyet az ő szeretete ad nekünk.

„Isteni láng”.

Ha ez valóra válik, akkor olyan láng gyullad az ember lelkében, amely már nem a szívnek a vonzal-

ma, hanem isteni láng. És mi történik amikor ez fellángol? Megreped az emberi szív? — Ha ez az isteni szeretet emberi dolog volna, megszűnnénk élni, kioltaná az emberi életet. Ám ez nem az érzékeknek szól, ez a lelket telíti, éppen ezért még jobban kapcsol az Úrhoz és olyan hatást vált ki, amelyet az emberek nem tudnak megérteni.

Megérezni Szíve fájdalmait!

Ha felgyult bennünk az isteni szeretet lángja és teljesen az Úr Jézus Szívében lakunk, egyszerre jobban együttérzünk szent Szívével, mint eddig, egyszerre jobban összehangolódik vele szívünk, eszünk, értelmünk, még jobban bekapcsolódunk az ő életébe. Akkor nemcsak a békének csodás erejét élvezzük, hanem Istennel a legszentebb összhangban élünk, — akkor megérezzük a szent Szív fájdalmát is és mindazt,

ami neki szomorúságot okoz. Akkor megértjük, miért kívánja Jézus az engesztelő lélektől: „Oszd meg fájdalmaimat, szomorúságaimat, egyedülétem óráit... maradj énvelem!...”

Mi fáj neki?

Az az engesztelés magasabb foka, amikor az ember már nemcsak az örömeiket élvezi, hanem az Úr Jézus szent Szíve szomorúságait is kezdi megérteni és megérzi, mi fáj a szent Szívnek. Az fáj neki, hogy egyedül marad, hogy egyedül hagyják... Ez nem valami misztikus elgondolás. Az Úr Jézus egyszerű formába öntötte ezt. Itt maradt az Oltáriszentségben és azt akarta, hogy ne hagyjuk egyedül. Kenyér és bor színe alá rejtőzött, hogy emberileg magunkhoz vehessük és ezzel kézzelfoghatóan jelzi, hogy egybe akar forni velünk. Az ő szent Szívében charitas, szeretet van és ha a szeretetben egyesü-

lünk vele, megérezzük, mi fáj neki. Ha egy lélek elszakad Istentől, akkor az ő szent Szíve fájdalmát megérezzük mi is. Ha valaki szomorúságot okoz neki, átszalad a mi lelkünkön is az a fájdalom, ami Jézus szent Szívét érte. Nem érzéketlen az Úr Jézus a lelkekkel szemben, de nem érzéketlen az engesztelő lélek sem az Úr Jézus szenvedése iránt, hanem vele együtt érez...

Maradj velem, oszd meg velem az egyedüllét óráit! — kéri az Úr Jézus. Igen, megtesszük Uram, veled maradunk amikor egyedül maradsz, amikor annyi lélek elhagy, akikért szent véred csorgott a keresztfán, akiket úgy hívsz, mint engem hívtál!...

„Annyi lélek helyett!...”

Azt mondja az Úr Jézus: „Szeress engem annyi lélek helyett, akik magamra hagynak és megvetnek en-

gem!" Ez az engesztelés legnagyobb titka. Szeretni azok helyett, akik nem szeretik őt, ott maradni az Úrnál azok helyett, akik elszakadnak tőle. Minél jobban eltávolodnak tőle az emberek és gyűlölik őt, mi annál jobban odahúzódunk Jézus szent Szívéhez és annál jobban szeretjük őt. Szeress, mert a szeretet engesztelés! Annyi lélek helyett azt mondd: Uram, én csak egy vagyok, de annyi lélek helyett akarlak szeretni téged. Ez az igazi engesztelés.

Apostolkodást sürget

Ez ránevel minket a legnagyobb áldozatra, arra, hogy mindent megtegyünk az ő megvívásztalására, semmit meg ne tagadjunk szent Szívétől. Minél jobban együttérzünk az Úrral, annál jobban forrjunk egybe vele, annál jobban akarjuk kárpótolni azok helyett, akik tőle elszakadnak. Ha ezt megteesszük, hatal-

mas lánggal lobog fel bennünk az a csodálatos tűz, amely nem hagy nyugtot. Szent Pál mondta: „Charitas Christi urget nos!” (Kor. II. 5, 14.) Krisztus szeretete sürget minket: mert a lélek egyre jobban érzi, hogy nem maradhat egyedül az Úr Jézus mellett, hanem másokat is oda akar vezetni Jézus szent Szívéhez. Minél jobban érzi, hogy annyi lélek a kárhozatba sodródik, annál jobban odahúzódik az Úr Jézushoz, hogy a szeretet kapcsán kikönyörögje számukra a megértés kegyelmét.

Az engesztelés nemcsak vigasztalás, nemcsak egybeforrás az Úrral, nemcsak kárpótlás nyújtása, hanem egyben apostolkodás is.

„Égj a vágytól...”

Az engeszteléssel együtt jár az apostolkodás. Ezért mondja az Úr Jézus: „Azt akarom, hogy égj a vágytól, hogy szeressenek engem

és szívednek ezentúl ne legyen más tápláléka mint ez a vágy!" (Szeretetszózat, 130.) Az az Úr Jézus akarta, hogy égjünk attól a vágytól, hogy mások is szeressék őt, azok is, akik már szeretik, de még nem eléggé. Azt akarja, hogy felgyulladjon isteni Szívének szeretete szívükben, azok szívében, akikben még nem fejt ki a charitas, a lélekben működő isteni szeretet legszentebb hatását.

A fatimai példa

Menyire megértette a három kis fatimai pásztorgyermek az engesztelésnek ezt a csodás pszichológiáját: hogy nemcsak vigasztalni kell az Úr Jézust, hanem egyben a bűnösök megtérését is ki kell könyörögni a Szűzanya által az Úrtól. Ezért minden vezeklésük, önmegtagadásuk arra irányult, hogy megtérítsék a bűnösöket, hogy azok ne rohanjanak a

kárhozat felé, hanem jöjjenek ide, és ízleljék meg Jézus Szíve szeretetének édességét, mely előíze az örök boldogság édességének.

„Jó nekünk itt lenni!”

Szeressünk, mert a szeretet engesztelés! Aki igazán szereti az Úr Jézus szent Szívét, az mindjobban egybeforr vele. Abban mindjobban fel lángol az égi szeretet tüze és lakóhelyet vesz Jézus Szívében, ott üti fel sátorát a szeretet lángoló tűzhegyénél, hogy kárpótolja az Urat azok helyett, akik nem szeretik őt, és közbenjár értük, hogy megtérjenek.

Amikor a Táborhegyen az apostolok ráébredtek arra a boldogságra, amit az Úr Jézus színeváltozása bennük felidézett, felkiáltottak: „Uram, jó nekünk itt lennünk, csináljunk hát három sátrat!” (Lk. 9, 33.)

Amikor mi is beleköltözünk az Úr

Jézus szent Szívébe és az isteni szeretet áthat, átjár és engesztelő lelkévé tesz, mi is felkiáltunk az apostollal: Uram, jó nekünk itt lennünk, építsünk hajlékot, ahol mindig veled lehetünk, ahonnan soha el nem távozzunk!...

HARMADIK ELMÉLKEDÉS:

„AZ ENGESZTELÉS SZERETET.”

Szeretetből — szeretetért

Minél jobban ég szívünkben a szeretet, annál jobban átjár bennünket az engesztelés vágya, minél jobban vágyódunk engesztelni, annál jobban vágyódunk megvigasztalni az Úr Jézust, elsősorban gyengéd, együttérző szeretetünkkel. Nem elégséges, hogy engesztelésből egész életünket felajánljuk az Úr Jézusnak, hogy minden cselekedetünket egyesítjük Jézus cselekedetével, életünket Jézus életével, hanem főleg az szükséges, hogy nagy lángoló szeretetünk legyen. Életünket gazdagabbá, szebbé, tökéletesebbé a sze-

retet teszi, a szeretet kapcsol még jobban az Úr Jézus Szívéhez. Szeretet sürgeti az engesztelést, de az engesztelés teszi még tökéletesebbé a szeretetet.

Az Úr Jézus hivatkozik is erre a szeretetre, amikor azt mondja: „Eljövök, hogy megpihenjek kedvelt lélek tebenned... Oly kevésbé szeretnek engem az emberek!” (Szeretetszózat, 121.) Az édes Jézus mintegy körüljár, keresi a lelkeket akikben megpihenhet. Keresi a szíveket, hol kis viszontszeretetet, gyengédséget találhat. Ahol együttérző szívet talál, oda betér és ahova betér, ott az engesztelésnek szentélyt épít, az engesztelés pedig még jobban felgyullasztja a szeretet tüzét.

„Szeretetet keresek!”

Az Úr Jézus azt mondja: „Szeretetet keresek és csak hálátlanságot találok!... Azt kérem tőled, légy min-

dig készen, hogy megvigasztald Szívedet, valahányszor csak szükségem van rád." (Szeretet-szózat, 121.) Megvigasztaljuk az Úr Jézus Szívét azal, hogy szeretjük őt, és viszonzuk mindazt a szeretetet, amit ő ad nekünk. Ne felejtsük el, hogy az édes Jézus búcsúbeszédében azt mondotta: „Ti az én barátaim vagytok!” (Ján. 15, 14.) A leghűségesebb, a legbensőségesebb baráti kapcsolatot akarja az övéi és az ő Szíve között. Sürgeti ezt a kapcsolatot, amelyet az engesztelés még bensőségesebbé tesz: „Amint engem szeretett az Atya, én is szeretlek titeket. Maradjatok meg az én szeretetemben.” (Ján. 15, 9.) Maradjunk meg ebben a szeretetben, mely egyesíti életünket az Úr Jézus engesztelő életével, hogy így a mi életünk is engesztelő áldozat legyen. Akkor maradunk meg az ő szeretetében, ha az ő parancsai, akarata, gondolatai szerint rendezzük be életünket. Nemcsak paran-

csokat adott az Úr, nemcsak a lelki-élet kereteit adta, hanem sok kíván- nivalója is van, sok gondolatot akar megvalósítani, amelyekhez lelkeket keres. Ezekben a nehéz időkben is az Úr a maga gondolatait akarja megvalósítani azok által, akik en- gesztelni szeretnék őt.

Éppen most...

A jövődőbe nem tudunk emberi szemmel belenézni, Isten gondolatai- ba nem tudunk emberi ésszel bele- hatolni. Ezekben a zűrzavaros ese- ményekben Isten gondolatait, elhatá- rozását nem tudjuk felfogni, pedig nagyszabású világterv teljesedik be most, amikor úgy látszik, hogy min- den összezavarodott. Éppen e válsá- gos időkben keres az Úr lelkeket, akik az ő gondolatait megvalósítják, keres hősokeket, akik nem ijednek meg az áldozattól, lelkeket, akik egészen átadják magukat neki és az

ő gondolatai, az ő világterve szerint akarják életüket berendezni.

Mindjobban terjed

Az engesztelés nemcsak egyes lelkeknek kiváltsága, hanem sokaknak hivatása. Az isteni szeretet ajándékával szétömlik a lelkekben és kezd terjedni mindenfelé. Itt is, ott is szentélyek keletkeznek, az engesztelés élő szentélyei. Mindig többen értik meg az Úr hívó szavát, hogy az engesztelésnek áldozzák életüket és annak mindenben megfelelő életkeretet keresnek. Ne legyen az engesztelésből kizárva senki, az sem, aki a világban él, az sem, aki szerzetben van. Mindenki tartsa meg hivatását, de annak keretein belül az engesztelés nagy és fenséges gondolatának legyen megvalósítója. Az engesztelés mindig jobban terjed, — terjed Fatimában, terjed itt az országban, már hatalmas táborrá fejlő-

dik és tüze, lángja lángralobbantja a lelkeket.

Lelkeket keres

Isten tervének megvalósítására lelkeket keres, azokat az engesztelő lelkeket, akik teljesen, egészen neki adják magukat és szeretetük legbensőségebb tüzét viszik az Úrnak.

„Ezeket szoltam nektek, hogy örömem teljék bennetek,” mondotta az Úr búcsúbeszédében. Igen, az Úr Jézus lelkeket keres, akik úgy engesztelik az ő Szívét, hogy örömét találja bennük akkor, mikor a világban megsokasodik a bűn, szétárad az erkölcstelenség és a gyűlölködés mindenkit zsarnoksága alá hajt. Az Úr lelkeket keres, akikben örömét találja, akik nagyon szeretik őt, akik az engesztelő ádozat oltárára szeretetüket adják.

Örökmécses lelkek

Az engesztelő lélek, ha igazán szereti az édes Jézust, olyan, mint az örökmécses az Oltáriszentség előtt: mindig ég és önmagát emészti, szeretetének lángja mindig tüzes-piros. Azonban a mécses, amelyet meggyújtunk az oltárnál csak addig ég, míg az olaj táplálja, de ha nem öntünk utána olajat, kialszik. Így vagyunk szeretetünk mécsesével is, mindig utána kell töltenünk olajat. Mi az az olaj, amely szeretetünket folyton növeli és nagyobb lángra lobbantja? Jézus azt mondja: „Szeress és szenvedj!” A szeretet hamar kialudna, ha nem jönne a másik érzés, ha nem tudnánk szenvedni.

„Nagyobb szeretete...”

A szenvedés növeli és táplálja legjobban bennünk a szeretetet. Azt mondta az Úr Jézus: „Nagyobb sze-

retete senkinek sincsen, mintha valaki életét adja barátaiért." (Ján. 15, 13.) Az igazi szeretet nemcsak az érzésben, a szívnek odahajlásában mutatkozik meg, hanem főleg az áldozatban. Az istenszeretet is ilyen: a legnagyobb áldozattól sem riad vissza és életét is oda tudja adni barátaiért. Az a szeretet, amely az isteni Udvözítőt odaszegezte a keresztfára, bennünket is az önfeláldozás, áldozatosság, lemondás és szenvedés keresztségéhez fog szegezni. Az Úr Jézus azt akarja, hogy hagyjuk magunkat keresztre feszíteni. A szeretetnek ez a hősi foka az engesztelésnek legszebb áldozata.

Kifeszülni a keresztre

Azt mondja az Úr Jézus a Szeretet-szózatban: „Ha egy lélek kifeszül keresztemre és ott rám hagyatkozik, ez a lélek megdicsőít engem és ő van hozzám a legközelebb.” (131. l.)

Tehát ki kell feszülnünk az önfeláldozás, az odaadás, a szenvedés keresztjére, akkor szeretetünk, mely odaszögez, vigasztalást, kárpótlást, engesztelést nyújt az Úrnak és ő megdicsőül bennünk. Akkor vagyunk az Úr Jézushoz legközelebb, amikor a szenvedés keresztjére engedjük magunkat felfeszíteni. Aki fél a keresztáldozattól, aki nem meri magát a keresztre feszíteni, az nem szeret igazán. „Aki szeret engem — mondja az Úr — szereti keresztemet és aki szereti keresztemet, engem szeret.” (Szeretet-szózat, 123.) Nincs szeretet áldozatosság nélkül, nincs szeretet szenvedés nélkül, nincs szeretet kereszt nélkül. Nem is lehet a szenvedést, a mindennapi áldozatot, a keresztet elválasztani a szeretettől és nem lehet elválasztani az Úr Jézustól. „Nem tudod-e, — mondja az Úr, hogy keresztmem és én elválaszthatatlanok vagyunk?” (122 .l.) Ha találkozol az Úr Jézussal, találkozni

fogsz a szeretettel és ha megtalálsz a keresztet, akkor az Úr Jézus az, akit megtaláltál!

Ne fussunk a kereszt előtt, hanem hozzuk meg azt az áldozatot, hogy egészen átadjuk magunkat a szeretetnek, amely folyton sürget és ösztönöz arra, hogy a szenvedést szeressük. A szeretet legtökéletesebb foka, amikor szeretjük a szenvedést.

„Mi lesz a szárazzal?”

„Nézd, — mondja a Szenvedés Embere, — nézd, miként hordoztam én a te szeretetedért. Hordozd most te az én szeretetemért.” (Szeretetszózat, 123.) Tekintsünk Jézusra, nézzük az ő keresztviselő alakját, nézzük miként hordozza keresztjét irántunk való szeretetből. „Jeruzsálem leányai, ne miattam sírjatok, hanem sírjatok magatok és gyermekeitek felett... Mert ha a zöldelő fával ezt cselekszik, mi lesz a szárazzal.”

(Luk. 23, 28—31.) Az a részvét és az a szeretet, amely a jeruzsálemi asszonyok szívében ébredt, mikor a keresztet viselő Krisztust látták, azonnal engesztelésre serkentette őket. Ezért szólott hozzájuk az Úr Jézus, hogy milyen nagy vigasztalást jelent az együttérzésük, de mindjárt azt is mondta, hogy engesztelniök kell, sirassák azokat, akikért hiába szenved, akik abban a veszélyben vannak, hogy az örök tűzre kerülnek.

Krisztus keresztjének szemlélése arra ösztönöz, buzdít minket, hogy ne csak a magunk bűneit sirassuk, hanem sirassuk azokét is, akikért az Úr Jézus hiába szenvedte el a szörnyű kereszthalált. Sirassuk és engeszteljünk értük, hogy kimeneküljenek abból a szörnyű veszélyből, amelybe a bűn sodorta őket. Krisztus arra ösztönöz bennünket, hogy ajánljuk fel szenvedésünket és ke-

resztviselésünket minél több lélek megmentésére.

„A legnagyobb jutalom...”

A szenvedés az engesztelő lelkeknek nagy jutalma és kiváltsága. Azt mondja az Úr Jézus: „Az a legnagyobb jutalom, amelyet a léleknek adhatok, hogy szeretetem és irgalmam áldozatává teszem és így magamhoz teszem hasonlóvá, aki isteni áldozat vagyok a bűnösökért!” (Szeretet-szózat, 123.)

Sokszor, mikor a lelki életben nagy öröm és vigasztalás tölti el a lelkünket, amikor úgy átjárja, áthatja a lelket az az édesség, amelyet az Úr Jézus az égből hozott a földre, azt hisszük, hogy a lelki élet a földön örömben, boldogságban áll. Ilyenkor oly boldogan élvezzük a szeretetet és lelki örömet. Pedig az Úr Jézus szeretetével, irgalmával

áldozatává akar tenni, szenvedést akar juttatni nekünk.

Nem távolodott el tőlünk

Ha jön a szenvedés, a lelki vígasztalanság, nagyon hamar elszomorodunk és úgy gondoljuk, hogy Jézus elhagyott bennünket. Mivel a lelki szenvedés idején már nem érezzük a menny örömét és boldogságát, azt hisszük, hogy ez az Úr Jézus eltávolodását jelenti. Ellenkezőleg, inkább a közeledését! Ő a szeretet és irgalom áldozatává akar tenni minket, az áldozat pedig szívesen fogadja a szenvedést. Ilyenkor kell, hogy még magasabbra csapjon a szeretet tüze, mert „A szeretet ad erőt, hogy engem ezen az úton is kövess, — mondja Jézus a Szeretetszózatban. — A szeretet erőt ad, hogy vígasztalás nélkül is szeress engem.” Ha jön a megpróbáltatás, ha jönnek a belső, külső nehézségek,

keresztet, fogadjuk szívesen, tudjuk örömmel elviselni, mint ahogy az Úr Jézus viselte a keresztet.

És ha még nagyobb láng gyullad?

Mi történik a lélekkel, amikor a szeretet még nagyobb lángra gyullad a szívében? Akkor már az örömnak, a boldogságnak nem azt a nagy fokát érzi, mely az ember szívét majdnem kettérepeszti, hanem beteljesedik, amit az Úr Jézus mondott: „Érezni fogod szívem szorongatását, így fogsz nekem enyhülést szerezni. Ne félj semmit, én veled vagyok!” (121. l.)

Sokszor megtörténik, hogy az ember úszik a boldogságban, de egyszerre szomorúság, belső gyötrődés vesz erőt rajta, nem találja helyét, mintha valami nagyon rosszat tett volna, nagy bűnt követett volna el. Vizsgálja magát, nem talál semmi

súlyos hibát, mégis a szorongatás nőttön-nő, a vigasztalás elhagyja, belső nehézség, gyötrellem jön, egyik a másik után.

Ez a szeretet magasabbra lángoló tüze, mely nem érzelemben nyilatkozik meg, hanem bensőséges kapcsolatban az Úr Jézussal. Az Úr Jézus úgy egyesítette szívedet az ő Szívével, hogy most érezd meg az ő szorongását. Krisztus lelki szenvedésén kell átmennünk, mert ő maga az, aki közli velünk szívének szorongását. És kívül ossza meg, ki olyan bizalmas vele, hogy feltárhatja előtte Szívének fájdalmait. Kihez menjen, ha nem azokhoz a lelkekhez, akik szeretetben engesztelik őt?! Ezekkel osztja meg Szíve belső érzelmeit, szenvedéseit! Ilyenkor ne féljünk! Jézus mondja: Ne félj, én veled vagyok! Ez az Úr Jézus Szívének áldása, kegyelme. Ő mindig segít és mindig velünk marad.

„Amikor hidegen hagylak!...“

Am nemcsak szorongását osztja meg az Úr, hanem sokszor hidegséget is bocsájt reánk. „Amikor hidegen hagylak, — olvassuk — ez azért van, mert elveszem buzgóságodat, hogy más lelket felmelegítsek.” (Szeretet-szózat, 121.) Ezért vagyunk sokszor olyan hidegek! Az Úr Jézus jó és elveszi szeretetünk édes ízét, mert kell valakinek, kell valamely Istentől elszakadt, elsodródott léleknek, akinek oda akarja adni. Ha igazi engesztelő lélek vagy, ha él benned a buzgóság, hogy lelkeket ments meg, akkor szívesen odaadod. De ha önző vagy, már visszacsúsztál az engesztelés fokán.

Kinek köszönhetem?...

Az igazi hősi lélek megérti, hogy az Úr Jézus a vigasztalást másnak akarja juttatni, lelkeket akar feltámasztani, megszentelni és a szí-

vekben az engesztelés tüzét fel akarja gyullasztani. Az is, hogy a teelkedben olyan sok édesség, szeretet gyulladt, ki tudja, kinek áldozatából eredt?! Ezt az Úr e földön el nem árulja, csak odaát fogjuk megtudni. Nagy meglepetések lesznek odaát! Kis Teréz mondja, hogy nem tudjuk, kinek köszönhetjük a kegyelmeket és világosságokat, amelyekben a jó Isten részesít minket, talán valamely elrejtett léleknek, akit itt nem is ismerünk, — de a mennyországba érve, jobban fogjuk őt szeretni, mint itt a földön a szülőket. Nem tudjuk, kinek köszönhetjük megtérésünket, ki engesztelt éretünk, kinek köszönhetjük, hogy mi is engesztelő lelkek lehetünk.

**Most te is mondj le
valaki javára**

Ha meghallod Jézus hívó szavát,
aki téged engesztelésre szólít és

szeretettel tölt be, bizonyára valakinek le kellett mondania boldogságáról, éreznie kellett a szív hidegségét, hogy neked több boldogság, melegség jusson. Viszont ha oda-kapcsoltad szívedet az Úr Jézuséhoz és a szív édessége, melegsége nélkül tudod Őt engesztelni, akkor tőled is ezt az áldozatot kívánja. Hogy hol van, ki az, akinek ezt juttatni akarja, nem tudjuk. Az bizonyos, minél jobban le tudsz mondani a lelki-élet vígaszairól, annál több lélek fog az Úr szeretetében részesedni, annál több lélek fog Jézushoz visszatérni, annál több lélek fog engesztelni és sok-sok bűnös megtérését fogja a te lemondásod eredményezni.

Belső félelmek, gyötrődések

Az Úr Szívével egyesült lelkek életében gyakran jönnek gyötrelmek, belső félelmek, valóban nagy szorongások. „Amikor halálos féle-

lemnek engedlek át, szenvedésed elhárítja Isten haragját, mely a bűnösökre már-már lesujtani készül." Igen, Isten igazságos, büntető keze már-már lesujtani készül. De ha te úgy szereted az édes Jézust és úgy egyesültél Szívével, hogy az ő halálos gyötremét is magadra veszed és szívesen elviseled, ha nemcsak az érzelmek édességében szereted őt, hanem gyötrelmeiben is, akkor feltartod az Úr büntető kezét. Olyan leszel, mint Mózes: amíg fenntartotta kezét seregei győztek. Igen, most nagyon kell szenvedni. Bárcsak minél többen gyötrődnének, hogy fenntartsuk az Úr büntető kezét, mely lesujtani készül a bűnös emberekre. Ha még nem sujtott le reánk Isten büntető keze, azért van, mert sokan engesztelik és sokan voltak, akik az Úr Jézus halálos gyötrelmeit vállalták és szívesen viselték ezeket a benső szenvedéseket.

Mikor az Úr Jézus Alacoque Szent

Margitnak megjelent és sürgette az engesztelést, az engesztelésnek egyik formájaként azt kérte, hogy a szent órát töltsé lélekben vele egyesülten, a Getszemáni kertben, amikor a halálos gyötrellem erőt vett rajta.

Ne aggódjunk, ha küld az Úr ilyen gyötrelmet, ne siránkozzunk, ne kívánjuk, hogy az Úr csökkentse azt, hanem nagy szeretettel viseljük el. Az Úr megígérte, hogy a szeretet erőt ad ahhoz, hogy ezeket elviseljük és súlyuk alatt össze ne roppanjunk.

A gyötrelmek győzelme

A gyötrelmeknél van nagyobb szenvedés is, de ennek a benső fokát, mélységét, erősségét nem mindenki érti. Vannak lelkek, akikben a szeretet nagyobb lánggal ég, nem a szív lángjával, hanem azzal a lángolással, amely az Úr Jézus Szívében lángolt. Egyszerre a lélek annyi-

ra érezni kezdi a maga gyengeségét, korlátoltságát, a szív anyira fáj a maga kicsinysége miatt, hogy nem tudja még jobban szeretni az Urat. Valósággal sajog, mert ég benne a vágy: jobban szeretni! Ez hatalmas láng, melyet az ember emberi módon nem tud kielégíteni. A szeretetnek ez a sürgetése, ez az ösztönzése Istentől jó és mindjobban érezteti, hogy képtelenek vagyunk jobban szeretni őt. A gyötrelmek gyötrelme az, amikor szeretnénk szeretni az Urat, de nem tudjuk. „Ha úgy érzed, hogy nem szeretsz engem és mégis újra és újra megvallod nekem szeretetedet, akkor vigasztalod legjobban Szívemet.” (Szeretet-szózat, 121.) Ha ezt a vágyat, hogy szeretnénk jobban szeretni és nem tudjuk, felajánljuk Jézusnak, ez a legnagyobb engesztelés, vigasztalás az Úr előtt.

Ne siránkozzunk, hogy nem szeretjük az Urat! Ha tényleg úgy van, hogy nem szeretjük őt eléggé és ez

a vágy éget belülről, akkor örülünk igazán, mert ez a szenvedés, gyötrődés a legnagyobb szeretet jele és az Úrnak a legnagyobb vigasztalást nyújtja.

A tettek ideje

Amikor ilyen lelkiállapotban kerülünk, hogy nem lendít a szeretet ereje, nem vigasztal annak édessége, akkor ne feledjük, hogy ez a tevékenység ideje. Igaz ugyan, hogy ilyenkor nem tudunk úgy elmélyedni az elmélkedésben, nem tudunk úgy elmerülni a szeretetben, mint mikor az Úr szárnyakat ad, de éppen ez indítás arra, hogy szeretetünk ne érzelemben, hanem cselekedetekben nyilvánujon. Most indítsuk fel a jószándékot minden cselekedetünk, kötelességteljesítésünk előtt. A mindennapi élet robotja, kötelességteljesítése legyen az a terület, amit a lélek szeretetével megszentel. — Mert:

„A szeretetnek egyetlen indulata melyet lelki elhagyatottságban tesz el, kiengesztel sok hálátlanságot. Szívem megszámlálja a szeretetindulatokat és összegyűjti őket, mint értékes balzsamot.” (Szeretet-szózat, 122.) Ilyen sóvár lelkiállapotban indítsuk fel lélekből, akarattal a szeretetet és ha nem is érezzük édes-ségét, lángját, igyekezzünk mégis mindennapi tetteinket átszőni vele. Az Úr Jézus ezt, mint értékes balzsamot gyűjtögeti. Minden egyes ilyen szeretetindulat kiengesztel sok hálátlanságot.

A harcok ideje

Még súlyosabb, amikor ebben a sívár lelkiállapotban reánk szakad nemcsak a gyötrődés, nemcsak az epeztő vágy, hanem a kísértés is. A gonosz lélek odatolakodik lelkünkhöz. Rossz gondolatokat, érzéseket sugall, össze akarja zavarni lelkünket, vagy

legalább vissza akar tartani sok jótól, amire az engesztelés készlet. Az Úr Jézus erre vonatkozólag a Szeretet-szózatban azt mondja: Hallgasd a szót: „Az arany a tűzben tisztul; épp így a te lelked is megtisztul és megerősödik a megpróbáltatásban és a kísértés idejéből sok hasznot meríthetsz magadnak és a lelkeknek.” (122. l.) Tisztítani akarja az Úr a lelket. Az arany a tűzben tisztul.

Jól harcolni!

Hányszor esünk kétségbe: Uram, elmerülök a tisztátalanságban, előntött a gondolatok, érzések árja, úgy érzem, hogy elvész a lelkem ebben a sártengerben. Ne csüggedj, hanem harcolj bátran, határozottan! Ha ellenállsz és jól harcolsz, tisztább vagy, mint a kísértések előtt. A kísértés megtisztítja a lelket és megerősíti az erényben. Ha jól harcol-

tunk, talpon álltunk és küzdöttünk, akkor nemcsak megerősödtünk, hanem egyenesen hőökké leszünk.

A lelkekért!

Ha a kísértésekben megtisztultunk és megerősödtünk, sokkal több hasznot merítettünk a lélek számára, mintha öröm és békességes csend honolna a lelkünk mélyén. Ilyenkor, éppen ezekben a harcokban, küzdelmekben szerezhetünk legtöbb érdemet a lelkek megtérítésére. Ilyenkor gondoljunk arra: Az én küzdelmem a lelkekért van, sok lélekért! Ez a legszentebb áldozat. Ha megállom a helyemet ebben a küzdelemben és végigharcolom, nagyon sok lelket ragadhatok ki a kárhozatból. Ez a szenvedés privilegiuma és nagy jutalma. Az Úr Jézus szenvedésében részesít és az ő szeretetének, irgalmának áldozatává tesz bennünket, hasonlóvá ahhoz az isteni áldo-

zathoz, amelyet ő hozott a bűnösökért.

**„Ne tagadj meg tőlem
semmit!**

„Szeress, szenvedj a lelkekért és ne tagadj meg tőlem semmit.” A szeretet legnagyobb jele, hogy semmit sem tagadj meg attól, akit szeretünk. A szentírásban az Úr Jézus elmondja, hogy egy atyának több gyermeke volt. Valamit kíván az egyiktől s az megígéri: igen, igen, megteszem, és nem teszi meg. A másik ellenkezik, szabódik, de mikor édesatyja elmegy, rádöbben és mégis megteszi, amit az atyja kívánt. Melyik a jobb gyermek? Az, aki ígér, de áldozatot nem tud hozni? Aki csak az örömben akar résztvenni, de a keresztet nem akarja, szereti ugyan az Urat, de jobban szereti önmagát? Az szereti őt igazán és áldozatosan, aki minden kívánságát teljesíti. „Ha valaki szeret engem, megtartja a paran-

csolatokat" — mondta az Úr Jézus. De ha valaki jobban szereti őt, az nemcsak a parancsolatokat tartja meg, hanem teljesíti az Úr Jézus Szíve minden vágyát, kívánságát.

„Igen! ne tagadj meg nekem semmit, és ne feledd, hogy szükségem van lelkekre, akik folytatják szenvedésemet, hogy feltartóztassák az isteni haragot. De én megerősítlek téged!” (Szeretet-szózat, 123—124.)

Semmit se tagadjunk meg az Úr Jézusnak, mi, akik nagyon szeretjük őt. Az engesztelő lélek nagyon szeret, olyan nagyon szeret, hogy semmit sem tud megtagadni Jézustól, akármilyen áldozatot kíván, akármilyen keresztet küld reánk. Mi meghozunk minden áldozatot, vállalunk minden szenvedést, magunkra vesszünk minden keresztet, hogy feltartsuk az Úr haragját.

Amikor elhatalmasodik a bűn

Olyan időket élünk, amikor ilyen lelkekre van szükség. Az az Isten gondolata a modern időkben, hogy amikor elhatalmasodik a bűn, akkor megsokasodjanak azok, akik úgy érzik, hogy hősi hivatásra választotta ki őket az Úr, hősi áldozattá kell lenniök. Úgy kell engesztelniök szeretetben, hogy semmit se tagadjanak meg az Úrnak, amit kíván tőlük.

Mindennap kíván az Úr Jézus szenvedést, küld minden nap keresztet. Sohase tagadjuk meg neki azt, amit aznap küld. És hogyha nagyobb szilánk jut abból a keresztből, hogyha súlyosabb keresztet küld, ne tagadjuk meg azt sem, vállaljuk azt is szívesen, szeretettel, az engesztelés szellemében! Meglátjuk, hogy feltartóztatjuk az Úr haragját, megengeszteljük a jó Istent és az isteni

igazságosság helyett az isteni irgalom fog majd kiáradni.

Az Úr megerősít, felemel!

Ne mondd, hogy gyenge vagy az áldozat meghozatalára, hogy össze-roppansz a kereszt súlya alatt, — az Úr szeretete megerősít, felemel, erőssé, edzetté, keménnyé tesz, hőökké avat minket!

Jézus keresztje nemcsak szenvedést jelent, hanem lelki erőt is! Minél többet szenved valaki, annál jobban megedződik. Isten ereje van vele, az isteni szeretet ereje tökéletesedik ki benne. Isten ereje erősít meg bennünket és tesz hőökké, hogy ezekben a nehéz időkben irgalmat, kegyelmet esdjünk le a bűnösökre.

Ki fog győzni? Hadsereg, ágyúk, bombák, repülőgépek? — Az engesztelő lelkek, mert Isten ereje van bennük!

NEGYEDIK ELMÉLKEDÉS:

JÉZUS SZIVÉVEL EGYESULTEN

Megszólalnak az összehangolt húrok

Ha jól felhangolt hangszeren egy húrt megpendítünk, akkor a többi hangszernek ugyanarra a hangra felhangolt húrjai érintetlenül is megszólalnak. Egyszerű fizikai törvény ez. Amikor kispap voltam, a kissemináriumban döböntem rá a fizikának erre a csodálatos titkára. Az orgona egyik sípjának megszólalására az ablak egyik táblája rezgésbe jött. Persze akkor még csodálkoztam ezen, de később megtanultuk ezt az egyszerű fizikai törvényt.

Ám nemcsak a fizikai világban,

hanem a vallási életben és főképen a kegyelem világában is van ehhez hasonló törvény. Az isteni kegyelem világa visszhangzik, rezonál a lélekben. Ha az isteni kegyelem egy hűrt megpendít, akkor mindaz, ami csak hozzá van hangolva, vele együtt megmozdul.

Jézus Krisztus Szívével való egyesülés is egy ilyen hűrpendítés. Akik vele bensőségesen egyesülnek, azoknak szívében ugyanaz az érzelem rezdül meg, ugyanaz a dallam csendül fel, mint ami a Szent Szívet betölti. Az isteni élet visszhangzik bennük, az isteni szeretet, a charitas lángol fel bennük.

Néha lehangolódik a húr

A lelki rezonancia törvénye még inkább áll az engesztelő lelkekre. Az ő lelkük még érzékenyebb, még jobban együttzeng Jézus Szent Szívével. Mégis néha- néha lehangoló-

dik a húr... Néha a lélek olyan tehetetlennek érzi magát, olyan nehéznek, lassúnak és képtelennek arra, hogy az engesztelő áldozat életét élje. Pedig kezdetben repült, szárnyalt, az áldozatokkal mitsem törődött, ujjongott örömében. Később lankadni kezdett, az első buzgalom csökkent, az áldozat mindinkább súlyosodó, nehéz teher lett. Néha úgy érezte, összeroskad a kereszt súlya alatt.

Jézus Szíve által

Igen, az ember sokszor semminek érzi magát és erőt vesz rajta a gyengeség. Úgy érzi, hogy ő nem képes áldozatot hozni és ha mégis erőt vesz magán, az talán már nem is tökéletes engesztelés.

Erre a lelki nehézségre felel meg az Úr a Szeretet-szózatban: „Vigasztalj meg engem, szeress engem, dicsőíts meg engem az én Szívem által.” (126. l.) Akarsz engesztelő lé-

lek lenni? Akarsz vigasztalni, szeretni és dicsérni engem? Ha magadat képtelennek érzed is, nem baj, ha gyenge vagy is, nem baj, majd megengesztelsz engem **az én Szívem által.**

Látjátok, Jézus szószerint szívet cserél velünk! Mintha elvonná gyenge emberi valónkat és helyette adja az ő isteni életét, lendületét, Szívét! Most már ne a mi gyenge emberi szívünkkel engeszteljünk, hanem az ő isteni Szívével!

Hogyan?

Megfelel rá az Úr, mikor így folytatja: „E Szívvel engesztelj, e Szív által adj elégtételt az isteni igazságnak. Mint a szeretet áldozatát ajánld fel e Szívet a lelkekért és különösen azokért, akik Nekem vannak szentelve.” (Szeretet-szózat, 126.)

Az Úr Jézus mondja: „E Szívvel...” e Szív által adjunk elégtételt. Tehát

necsak társunk legyen az engesztelésben, hanem az ő Szíve legyen az engesztelés eszköze, tárgya is!

Négy dolgot kér...

Az Úr Jézus tehát négy dolgot kér: 1. Legyen az ő szentséges Szíve társunk az engesztelésben, 2. legyen eszközünk, 3. legyen tárgya a felajánlásunknak és 4. legyen célja az engesztelésünknek.

Társunk az engesztelésben

1. Társuljunk Jézus szent Szívével az engesztelésben! Igaza van annak, aki azt hiszi magáról, hogy gyenge és erőtlen az engesztelésre. Akármilyen tökéletes legyen is valaki, ha egymagára marad emberi tulajdonságaival, képességeivel, az engesztelés szempontjából valóban nem sokat számít. Minden lemondása, áldozata, engesztelése együttvéve sem bír ele-

gendő értékkel. Hiszen az ember a bűneiért elégtételt nyújtani sohasem képes. Véges ember csak véges elégtételre képes, a megsértett Isten pedig végtelen. Tehát csak maga az Isten nyújthat végtelen elégtételt. Éppen ezért jött Jézus a földre, hogy nevünkben és helyettünk elegendő elégtételt tudjon nyújtani.

Ha tehát azt akarjuk, hogy engesztelésünk megfelelő legyen, akkor kapcsoljuk bele szívünket Jézus Szívébe, így végtelen értékű lesz a mi engesztelő áldozatunk, akármi-lyen gyarló, gyenge és kicsiny emberek vagyunk is. Azért is sürgeti az Úr Jézus: „Élj velem és bennem, s én is teveled élek. Rejtsd el magad bennem, amint én is elrejtőzöm benned. Mi kölcsönösen megvigasztaljuk egymást, mert a te szenvedésed az enyém lesz és az én szenvedésem a tiéd.” (Szeretet-szózat, 126.)

Csodás titka a kegyelemnek

Csodálatos életközösség! Úgy társulni Jézussal, hogy ő mindig velünk legyen, életünk az övével egygyé legyen, életünk soha el ne szakadjon tőle! Csodás titka ez a kegyelemnek! Nemcsak erkölcsi közösség ez, mint pl. a család, nemzet, szerzetesrend közössége, — sokkal több annál! Ilyen életközösség csak a kegyelem világában lehetséges. Csak a charitasnak van ilyen csodálatos ereje. Engesztelő életünk egészen odafűz minket az Istenhez. Mintegy társak leszünk Krisztus szeretetében. A világ ezt nem látja; az emberek talán észre sem veszik, hogy a mi életünk egygyé lett Krisztus életével, — de látja a mennyei Atya. — Minden munkánkban, kötelességteljesítésünkben, imáinkban, szívünk minden dobbanásában a mennyei Atya az ő szent Fiát látja, mert Jézus egészen magába rejtett

minket. Így lesz kedvessé a mi engesztelő áldozatunk Isten előtt.

Amikor a mennyei Atya önmagában szemléli és megérti a maga tökéletességét, szépségét és végtelenségét, ez a megértés, ez a gondolat a második isteni személy, az örök Ige. És most a mennyei Atya bennünk látja, szemléli és szereti az örök Igét! Így válik eggyé az életünk beleolvadás, elrejtőzés folytán Krisztus életével. Így hangoztathatjuk mi is Szent Pállal: „Élek, pedig már nem én, hanem a Krisztus él bennem.” (Galat. 2, 20.)

Engesztelő önfelajánlásunk ereje

Isten már öröktől fogva szeretett szent Fiát akarta látni bennem. Amikor Jézus Szívének magunkat felajánljuk, akkor valóra is válik az, hogy „mi ketten kölcsönösen megvigasztaljuk egymást.” Engesztelésünk-

kel csakugyan megvigasztaljuk az Úr Jézust és ő is megvigasztal minket nehézségeinkben. Engesztelő ön-felajánlásom erejénél fogva az én szenvedésem az övé és az ő szenvedése az enyém; az ő élete az enyém és az én életem az övé. Erényei az enyéme, az én erényeim pedig az övéi. És mert szeret, elfogadja áldozatunkat és felhasználja a lelkek javára.

Az engesztelés eszköze

2. Felhasználhatjuk az Úr Jézus Szívét, mint az engesztelés eszközét is. Ő maga mondja: „Helyezd magadat egészen Szívem mélyébe. Így ajánld fel magad Atyámnak, Jegyessed minden érzelmeivel!” (Szeretetszózat, 127.)

Ha tehát kevésnek tartanád magadat és kicsinynek a magad szeretetét, akkor vedd elő Jézus Szívét és azt ajánld fel engesztelésül! Ha sem-

mid sincs, amiről azt véled, hogy kedves lehet a mennyei Atya előtt, akkor vedd az Ő Szívét, mert hiszen ő azt egészen neked adta. Tedd azt a paténára. Szívét, keresztjét, tövi-seit, szeretetét mind-mind tedd oda a paténára, akkor a legnagyobbat és a legtökéletesebbet adtad a mennyei Atyának!

A gonoszság kétségbe ne ejtsen!

Nem kell tehát kétségbe esned, amikor a világban úrrá lesz a gonoszság, amikor már majdnem az egész világ elpártol Istentől, mert ha a mérleg másik serpenyőjébe odateszed Jézus isteni Szívét, akkor az lehúzza majd a mérleg serpenyőjét, bármily súlyos legyen is a világ bűne, az meg fogja engesztelni a mennyei Atyát.

Ha mi egészen az Úrnak adjuk magunkat, Ő is egészen nekünk ad-

ja magát és bátorságot önt belénk, hogy merjük mi is odatenni szentséges Szívét az oltárra. Így a mi engesztelésünk végtelen értékű lesz, többet tudunk engesztelni, mint amennyit az emberek vétkezni tudnak. Azért is mondja merészen a nagyszombati liturgia: „O felix culpa quae talem et tantum meruit habere Redemptorem. Ó szerencsés vétek, amely ily nagy és ekkora felségű Megváltót érdemelt!”

Elborít Szívének vére

De még többet is felajánl Jézus szentséges Szíve, hogy a paténára, az isteni igazságosság serpenyőjébe tegyük. Odaadja szent Szívéből kifolyó szentséges vérét is. Most már elmondhatjuk a mennyei Atyának, hogy mi ugyan nyomorúságos áldozatok vagyunk, de elborít minket az Úr Jézus Szívének szentséges Vére.

Szent vérével váltotta meg az Úr

Jézus a lelkeket a gonoszlélek uralma alól. Ez a szentséges vér nemcsak a bűn váltságdíja volt, hanem az engesztelő áldozat legnagyobb kincse is. Olyan nagy ez a kincs, hogy nagyobbat már el sem képzelhetünk. „Nagyobb szeretete senkinek sincs annál, mintha valaki életét adja barátaiért.” (Ján. 15, 13.)

Az Úr Jézus azért adja oda szentséges vérét, hogy megtisztuljunk és engesztelő áldozatunk kedvesebb legyen Isten előtt. E szent vérben mindannyiszor megfürdik a lelkünk, valahányszor a bűnbánat szentségéhez járulunk, vagy akár az egész világ bűneiért is felindítjuk a tökéletes bánatot lelkünkben.

A szent sebek

Ha valaki még ezt is kevésnek tartaná, akkor az Úr Jézus még egy nagy kincset ad: szent sebeit. „Ime a sebek, — mondja a Szeretet-szó-

zatban, — amelyek megnyiltak a kereszten, hogy megváltsák a világot az örök haláltól és az életet adják neki. És most is e sebek nyerne irgalmat és bocsánatot oly sok léleknek, akik kihívják az Atya haragját. És ezentúl is e sebek adnak majd nekik világosságot, erőt, szeretetet.” (127. l.)

Igen, Jézus a vele egyesült engesztelő lelkeknek odaadja szent sebeit is. Ezek a szent sebek nagy kínoknak forrásai voltak ugyan, de ugyanakkor az engesztelésnek végtelen értékű áldozatai is. Ha nagyon kell egy-egy lélekért, egy-egy népért, nemzetért engesztelni, akkor ajánljuk csak fel a szent sebeket és legyünk meggyőződve, hogy végtelen értékű és a mennyei Atya előtt igen kedves áldozatot tettünk a paténára.

Elrejtőzni e szent sebekbe!

Ha nehéz a munka és a kötelességteljesítés, ha kemény és komoly szenvedés nehezedik reánk a világban, akkor rejtőzzünk csak el Krisztus szent seibe! Így minden fáradozásunk, minden munkánk és még a legcsekélyebb kötelességteljesítésünk is valóban kedves áldozat lesz az Isten szent színe előtt. Ha a nehéz kötelességteljesítés lábainkat vérezné fel, rejtőzzünk csak el Krisztus lábainak szent sebébe; ha kezeinket kellene véresre dolgoznunk, rejtőzzünk el a szent kezek seibe; ha a fejünk forr a sok gondtól, rejtőzzünk el a töviskoszorú okozta szent sebekbe. Ha sokszor fáj a szívünk, mert valami nagy csalódás, vagy csapás ért, talán megsértettek, félreismertek, vagy megrágalmaztak, akkor rejtsük el szívünk sebeit Jézus szent Szívének sebébe. Milyen nagy kinccsé válik így minden mun-

kánk, minden fájdalmunk, egész életünk!

Isteni vulkán

Igen, húzódjunk csak Jézus Krisztus szent sebeibe és ajánljuk fel azokat a mennyei Atyának! „A Szívemnek sebe isteni vulkán és akarom, hogy az én kiválasztottaim lángba boruljanak benne. Az övék minden kegyelemmel, melyet e Szív magába zár, hogy kiárasszák a világra, annyi és annyi lélekre, akik nem jönnek el értük és annyi másra, kik megvetik e kegyelmeket.” (Szeretet-szózat, 127.)

Ha holnap a pósta meghívást hozna egy nagyon nagy úrhoz, vajjon eldobnánk-e a meghívót a papírkosárba?... Az Úr Jézus most ilyen meghívó levelet küld. A meghívás most az ő Szívéhez szól. Merüljünk el az isteni vulkánban és úgy egyesüljünk vele, hogy lángba boruljon

tőle a lelkünk. Erről elmélkedik az Egyház, amikor azt mondja, hogy általa a szeretet bő forrása patakszik, a vulkán mélyéből kitör az isteni szeretet tüze.

A lelkekért reszketni!

Azt akarja az Úr Jézus: úgy egyesüljünk vele, hogy minden kegyelme, amit magában rejt a miénk legyen. De a kegyelmet ne csak a magunk részére használjuk fel, hanem ajánljuk azt fel másokért, testvéreinkért, embertársainkért is. — Az engesztelő lélek szinte reszket a lelkekért! Minden lelket szeretne megmenteni, kiragadni a kárhozat útjáról. Minden egyes lelket szeretne visszavezetni Istenhez. Az Úr Jézus Szívének minden kincsét felhasználja a lelkekért, hogy el ne vesszenek, hanem megtalálják ők is a boldogság forrását.

Az engesztelés tárgya

3. De az Isteni Udvozító azt akarja, hogy az Ő szent Szíve necsak eszköze legyen az engesztelésnek, hanem tárgya is. Ha csekélynek, kevésnek érezzük a magunk engesztelő áldozatát, a szentséges Szívet magát ajánljuk fel, mert e Szív „vétkeinkért engesztelő áldozat.” Önmagát adta nekünk, hogy őt áldozzuk fel a mennyei Atyának. „Mint a szeretet áldozatát, ajánld fel e Szívet a lelkekért s különösen azokért, akik nekem vannak szentelve.” (Szeretetszózat, 126.) Ennél többet, ennél értékesebbet és szebbet nem tehetnénk a paténára. Az Úr Jézus szentséges Szíve engeszteli meg a legjobban, legtökéletesebben égi Atyánkat. Ezért sürgeti az Úr Jézus az ő szentséges Szívével való egyesülésünket, ezért mondja, hogy merüljünk el benne egészen. Mert ha a mi csekélyke engesztelésünket égi Atyánk az Úr

Szívének engesztelő áldozatában meglátja, kedvesen fogadja és Jézus Szíve kedvéért megengesztelődik, sőt atyai szeretetébe, barátságába is visszafogad minket.

Engesztelésünk célja

4. Végül azt kívánja tőlünk az Úr, hogy szentséges Szíve engesztelésünk célja legyen. Hiszen azért tárja fel szent Szívének titkait, azért akarja megmutatni legbensőségesebb érzelmeit, hogy meglássuk fájdalmait és együttérezzünk vele. „Azt kérem tőled, — mondja Menendez Jozefának, — légy mindig készen, hogy megvigasztald Szívemet valahányszor csak szükségem van reád.” (Szeretet-szózat, 121.) Megmutatja érzelmeinek belső világát, mert engem is arra választott, hogy engesztelésem vigaszt nyújtson szentséges Szívének. „A vigasz, amelyet egy hűséges lélek nyújt, kárpótol a keserűségért, me-

lyet annyi más hideg és közömbös lélek okoz nekem!" (Szeretet-szózat, 121.) Azért keresi szeretetemet, hogy szeressem mások helyett, akik csak szomorúságot és keserőséget okoznak neki! Mennyire közel von Szívéhez, csakhogy szeretetem melege körülfonja szent Szívét. Lélekfonatot akar Szíve körül csupa szeretettől izzó áldozatos lelkekből, akik égnek és egészen elégnak az engesztelő szeretet lángjától!

Ha majd szent Szívétől és szent szívsebétől a mi lelkünk is lángba borul, akkor termékeny, gyümölcsözővé fog válni a mi engesztelésünk. Naggyá lesz, mert a kis mag, amit elvetett a szántóvető, százszoros gyümölcsöt fog hozni!

Nagyon sötét van ma?

Bizony beborult az ég fölöttünk! Szörnyű sötétség, rettenetes vihar ijeszt. De az engesztelő lelkek vilá-

gító fáklyává válnak, amikor az Úr Jézus szent Szívét és szent sebeit viszik oda az oltárra. A sok-sok világító, engesztelő lélektől egyszerre csak világosodni kezd körülöttünk. Áldás fakad engesztelésük nyomában! Jól tudjuk ezt már a történelemből. Egyetlen lélek engesztelése az egész magyar nemzet sorsát hosszú évekre eldöntötte és jobbra fordította. Hisszük azonban, hogy ma nemcsak egy engesztelő lélek él! Ha pedig nemcsak egy ilyen engesztelő lélek él, hanem tele lesz velük az ország, ha kigyúlnak az engesztelő áldozatok tüzei a kilátástalan sötét éjben, akkor remélhetjük, hogy újra kiderül felettünk az ég és kisüt az isteni jóság melengető, világító napja.

Nem pusztul el a világ!

Ha mi Isten előtt csakugyan kedves áldozatok leszünk, akkor megen-

geszteljük őt a súlyos bűnökért és sértésekért, mert ő maga mondja: „Igen, a világ megbánt engem, de meg fogja menteni a választott lelkek engesztelése!” (Szeretet-szózat, 128.)

Nem fog a világ elpusztulni; megkegyelmez az Úr, mert megmenti a világot az engesztelő lelkek áldozata. Csak az a kérdés, lesz-e elég számban ilyen áldozatos engesztelő lélek? Az egész világnak tele kellene lenni ilyen hűséges szeretetáldozatokkal!

Ha az egész világon fellángol majd az engesztelő lelkek szeretetlángja, akkor az ő kedvükért meg fog bocsátani a mennyei Atya és felderül majd felettünk az Úr békéjének szent és drága napja.

TARTALOM:

Köszöntő — — — — —	7
Engeszteljünk szeretetben! —	10
Első elmélkedés: „Mi hittünk a szeretetben!” — — — —	19
Második elmélkedés: „A szeretet engesztelés” — — — —	41
Harmadik elmélkedés: „Az engesztelés szeretet! — — —	72
Negyedik elmélkedés: Jézus Szívével egyesülten — — —	101

LELKIÉLET KISKÖNYVEI

69. Kempis Tamás
ISTEN FELÉ
Latin eredetiből fordította Farkas Lajos
92 oldal, 2.40 Ft
-
70. Erdey Ferenc
**ENGESZTELJUNK
SZENTSÉGBEN**
ELMÉLKEDÉSEK
96 oldal, 2.40 Ft
-
71. Erdey Ferenc
**ENGESZTELJUNK
TISZTASÁGBAN**
ELMÉLKEDÉSEK
124 oldal, 2.80 Ft
-
72. Erdey Ferenc
**ENGESZTELJUNK
SZERETETBEN**
ELMÉLKEDÉSEK
124 oldal, 2.80 Ft
-
73. **A SZERETET PARANCSA**
Elmélkedések Szalézi Szt. Ferenc
szellemében
96 oldal, 2.40 Ft

